

မင်းမြတ်သူရ

မဉ္ဇူမဉ္ဇူကိန်းနတ်မယ်

နိဒါန်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီ ရုံးအနီးတွင် ထိုင်လျက် ရောက်တတ်ရာရာစကားများကို ပြောဆိုနေကြစဉ် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကိုင်၍ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်သို့ချကာ

“ဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းမဟာ ထူးခြားလှသည်လား၊ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်တော့ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သူ့ကို စွဲလမ်းလာသလိုပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ဓာတ်ပုံငယ်လေးကို ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် မြင်ရသောပုံမှာ ချောမောလှပ၍ ညှို့ငင်အားကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် လွန်စွာ ကြီးမားသော ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေပြီး သူမ၏ ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းနေသော ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် သူမအမည်ကို MADAME SARAX ဟု ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ သူမ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီး ပြောသကဲ့သို့ ညှို့ငင်အားကောင်းလှပြီး ကြည့်ရှုသူ၏ ရင်ကို တသိမ့်သိမ့် တုန်စေအောင် ဆွဲဆောင်အားကောင်းလှကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးဖက်သို့ လှည့်၍

“နေပါဦး ဒီပုံကို ခင်ဗျား ဘယ်ကရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့်ကပ်၍

“ရှေး . . . တိုးတိုး”

ဟု ဆိုကာ ဘေးဘီသို့ကြည့်၍

“ကျုပ် ရေအိမ်သွားရင်း မင်းကြီးရုံးခန်းဝမှာ ကျနေတာ မြင်လို့ ကောက်လာခဲ့တာဗျ၊ တန်တော့ ဒါဟာ မင်းကြီးရဲ့ ရည်းစားဟောင်းနဲ့ တူတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ခေါင်းခါရမ်းကာ

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ ကျုပ်တို့ မင်းကြီးဟာ ဒီလက်စွဲမယ် မထင်ဘူး နောက်ပြီး မဒမ်ဆရာဆိုတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းမချောအကြောင်းကို ကျုပ်တစ်နေရာမှာ သိဖူး ကြားဖူးသလိုပဲ”

ဟု ဆိုလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်ကြည့်ပြန်ပြီး

“ဒီမှာ ဟေ့လူ မင်းကြီးနဲ့ မပတ်သက်ဘဲ မင်းကြီးက သွားလေရာ ယူသွားမလားဗျ သူ့အဆက်ဟောင်းမို့လို့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျ”

ဟု ငြင်းခုန်လေ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်ကမူ ဓာတ်ပုံကို ယူ၍ အနီးကပ်ကြည့်ကာ ရွတ်ကနဲ နမ်းလိုက်ပြီး

“ဟီးဟီး . . . မင်းကြီးအဆက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားပြီဗျ၊ ဓာတ်ပုံထဲက လုပ်နေတဲ့ အမူအရာလေးကို ကြည့်ပါလား၊ လောကကြီးကို ထိမထင်တဲ့ ပုံစံလေး၊ ကျုပ် အိမ်က မိန်းမကြီးနဲ့ တော့

ဆီနဲ့ ရေလိုကွာတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ စုံထောက်ကိုတင်လှကလည်း ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်၍ ရွတ်ကနဲ နမ်းကာ

“ဟဲဟဲ . . . ကျုပ်လဲသဘောကျတယ်ဗျို့၊ ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ ပျော့ခွေခွေလေးထိုင်နေတာကိုက စတိုင်တစ်ခုပဲဗျ ညာဘက်လက်ကို ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်ကို နဖူးမှာ ထောက်ထားတယ်၊ လုပ်ထားတဲ့ အမူအရာလေးက အသက်ရှူမှားလောက်တယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ဆရာပွဆိုသော စုံထောက်အိုကြီးကလည်း ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုးဖြစ်နေသော်လည်း ဝါသနာကို မဖျောက်နိုင်သဖြင့် ဓာတ်ပုံကို တရွတ်ရွတ် နမ်းရှုံ့ပြန်၏။ စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးကြီးက ၎င်းတို့ ၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ အမြင်ကတ်ဟန်ဖြင့်

“ဟေ့လူတွေ အသက်လဲကြီးနေပြီ ဝါသနာကို မဖျောက်နိုင်သေးဘူးလား ဆရာပွဆိုရင် မြေးတောင်ချီနေရပြီ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းပါဦး”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်က

“မထိန်းနိုင်ဘူးဗျို့၊ ကျုပ်တို့ မှာ ဒါလေးတွေက အသက်ရှည်ဆေးဖြစ်နေတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား ဖွဲတစ်ဆုပ်ကို မနိုင်ရင်တောင် ဒီစိတ်က မကုန်နိုင်သေးဘူးတဲ့ ၊ စာချိုးတောင်ရှိတယ်လေ၊ ဘာတဲ့ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက နှာခေါင်းရှုံ့၍

“ခင်ဗျားတို့ ကို ဓာတ်ပုံပြမိတာကိုက ကျုပ်ရဲ့ အမှားပါဗျာ၊ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေတာ မင်းကြီးနဲ့ ကို တိုင်ပြောဦးမယ်၊ ဒါမှ မင်းကြီးက သူ့အဆက်ကို ပိုးပန်းရကောင်းလားဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့ ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာ ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ဦးပေါ်ဦးကြီးကို ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ရောက်ရှိလာပြီး စားပွဲခုံပေါ်သို့ အကြည့်ရောက်ကာ

“မိုးနတ်မယ်ရဲ့ ပုံပါလား၊ တန်တော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီပုံကို မင်းကြီး ရုံးခန်းက ကောက်ရလာတယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“အစစ်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ရေအိမ်သွားရင်းနဲ့ မင်းကြီးရုံးခန်းဝမှာ ကျနေလို့ ကောက်လာခဲ့တာ၊ မင်းကြီးကတော့ ရုံးမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ကိုစိန်မြင့်တို့ ၊ ကိုတင်လှတို့ အရှက်မရှိဖြစ်နေတာ မပြောချင်ဘူး ကိုမင်းအောင်ရယ်၊ ဟောဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းမကို တရွတ်ရွတ်နမ်းနေကြတယ်၊ ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုး ဖြစ်နေတဲ့ ဆရာပွကြီးတောင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျွန်ပလေးယား မုတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို ထောက်ခနဲ မီးညှိ၍ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး

“တကယ်တော့ မိုးနတ်မယ်ကိုမြင်ပြီး ဒီလိုဖြစ်တာ ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုကို အပြစ်မတင်လိုပါဘူး ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၇၀) လောက်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ပုရိသ ယောက်ျားအားလုံး မိုးနတ်မယ်ကိုမြင်ရင် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ၊ တကယ်တော့ မိုးနတ်မယ်ဟာ ပုရိသယောက်ျားတို့ အတွက် လက်ဆောင်အနေနဲ့ ဘုရားသခင်က ချီးမြှင့်ခဲ့တယ်လို့ တောင် တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍

“သူ့ရဲ့ နာမည်အရင်းက ဆာရာဘန်းနက်လို့ ခေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့် (၁၉) ရာစုကုန်ဆုံးကာနီး လောက်က သတင်းစာဆရာ၊ မဂ္ဂဇင်း ဆရာ၊ ဂျာနယ်ဆရာတွေအားလုံး သူ့ကို မိုးနတ်မယ် (Divien Sarah) လို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ယနေ့ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျော်ကြားတဲ့ ညှို့မင်းသမီးလိင်မင်းသမီးတွေ အားလုံးထက် သူကပိုပြီး ကျော်ကြားတယ်။ သူ့ကို ကမ္ဘာကျော်သတင်းစာကြီးတွေက ပုရိသတို့ ရဲ့ အသည်းစွဲမင်းကြိုက်စိုးကြိုက် ကာလသားတို့ နဲ့ လားလားမှ မထိုက်ဆိုပြီး တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီခေတ်က ပါရီ၊ လန်ဒန်၊ နယူးယောက်၊ မော်စကိုတို့ မှာ ထုတ်ဝေတဲ့ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာမှန်ရင် သူ့အကြောင်းသတင်းမပါရင် မပြည့်စုံသလို ဖြစ်သွားတယ်။ မိုးနတ်မယ်ရဲ့ လှုပ်ရှားသွားလာပုံ၊ ပြောသမျှ၊ ဆိုသမျှ အားလုံးကို တခမ်းတနားနဲ့ ဖော်ပြလေ့ရှိတယ်။ မိုးနတ်မယ် ဆာရာရဲ့ ရေမွှေး၊ မိုးနတ်မယ် ဆာရာရဲ့ စီးကရက်၊ မျက်မှန်၊ မိတ်ကပ်၊ စီးကရက်သောက်ဟန်၊ သွားဟန်လာဟန်တွေကို အလှအယက်ဖော်ပြကြတယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်၍

“ဒါဆိုရင် ဒီမိန်းမဟာ အတော်ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်ခဲ့တာပေါ့”

ဟု ဝင်ရောက်၍ မှတ်ချက်ချလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်၍

“ဗြိတိသျှတော်ဝင်ဝေလမင်းသားဟာ မိုးနတ်မယ်နဲ့ တရင်းတနှီးနေထိုင်ခဲ့တယ်။ ရုရှားပြည်က ဇာဘုရင်နီကိုလပ်ကတော့ မိုးနတ်မယ် မော်စကို လာတုန်းက ကော်ဇောနီခင်းပြီး မင်းခမ်းမင်းနားနဲ့ ကြိုဆိုခဲ့တယ်။

မက်ဆီကိုနိုင်ငံကို ဆာရာ ဘန်းနက်သွားရောက်ခဲ့စဉ်ကလဲ သဘောဆီ
ပ်တစ်ခုလုံး ပုရသတို့ ရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါတွေနဲ့ ဖြန့်ခင်းပြီး ကြိုဆိုခဲ့တယ်။
ကမ္ဘာကျော် အနုပညာရှင်ကြီးတွေ၊ စာရေးဆရာ ပြဇာတ်ဆရာ၊ ကဗျာ
ဆရာကြီးတွေအားလုံး မိုးနတ်မယ်ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို တဖွဲ့တနွဲ့ ရေး
သားပြောဆိုကြတယ်။ ကဗျာလင်္ကာစပ်ဆိုသီကုံးခဲ့ကြတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ကဝင်၍

“မိုးနတ်မယ်ဟာ ပုရိသတွေနဲ့ ရော ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးရှိခဲ့မှာ ပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကမ္ဘာကျော်ညှို့မင်းသမီး ပုရိသတွေရဲ့ အသည်းစွဲတစ်ယောက်ဖြစ်
နေသူအဖို့ ယောက်ျားတွေရဲ့ စက်ကွင်းက မလွတ်ကင်းနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။
သူ့ကိုစွဲလမ်းတမ်းတပြီး လက်ထပ်ဖို့ ဒူးထောက် အသနားခံတဲ့ သူဌေးသူ
ကြွယ်ကြီးတွေ၊ ဘုရင်တွေ၊ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အများကြီးရှိခဲ့တ
ယ်။ အမေရိကန်သမ္မတကြီး ရုစဗဲ့တောင်မှ ပြင်သစ်ပြည်ကိုရောက်တုန်း
က မိုးနတ်မယ်ဆီကို တကူးတက သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့တယ်။ မိုးနတ်
မယ် အမေရိကန်ကို အလည်အပတ်ရောက်တော့လဲ အံ့ဩဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင် အကြီးအကျယ်ကြိုဆိုခဲ့တဲ့ အတွက်
ကမ္ဘာ့သတင်းစာကြီးတွေကတောင် တခမ်းတနား ရေးသားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက မိုးနတ်မယ် ဆာရာ၏
ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းကို ချလိုက်ပြီး

“အတော့်ကို ညှို့ငင်အားကောင်းတဲ့ မိန်းမပါပဲဗျာ၊ ရှေးဘဝက ပါရမီ
ထူးခဲ့တယ်ထင်ပါ့”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ညို့ငင်အားကောင်းတာတော့ မပြောနဲ့ ဗျို့၊ ကမ္ဘာကျော်ဂမ္ဘီရပညာ ရှင် ဆရာကြီးကိုင်ရိတောင်မှ မိုးနတ်မယ်ရဲ့ အလှကိုမြင်တော့ မင်သက် မိသလိုဖြစ်သွားပြီး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားခဲ့ရတယ်လို့ ဆရာကြီးရဲ့ ကိုယ် ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ဖော်ပြထားတယ်။ ကမ္ဘာကျော် သတင်းစာကြီးတွေက ဆရာကြီးကိုင်ရိနဲ့ မိုးနတ်မယ်ဟာ ရင်းနှီးမှု လွန်ကဲကြတယ်ဆိုပြီး စွတ် စွဲရေးသားကြတယ်။ ဆရာကြီးကိုင်ရိနဲ့ မိုးနတ်မယ်ဆာရာ စတွေ့ပုံကလဲ ထူးဆန်းတယ်ဗျ။ တစ်နေ့ ဆရာကြီးကိုင်ရိဟာ ပါရီမြို့ဆင်ခြေဖုန်းရပ် ကွက်က အိမ်တစ်အိမ်မှာ ရောက်နေတုန်း အနက်ရောင်ဝတ်စုံကိုခြုံထား တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ ဆရာကြီးကလက္ခဏာစစ်ဆေးဖို့ အမျိုးသမီးရဲ့ လက်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းလို့ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတယ်။ ဆရာကြီးက သူမရဲ့ လက္ခဏာကိုကြည့်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အနုပညာနဲ့ အောင်မြင်မှုအထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ပြီး ကမ္ဘာမြေအနှံ့ခရီးလှည့်လည်ရမဲ့အကြောင်း၊ နောက်ဆုံးမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုနဲ့ အဆုံးသတ်ရမဲ့အကြောင်း၊ ခုနစ်သက္ကရာဇ်နဲ့ တကွ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဟောပြောလိုက်တဲ့ အခါမှာ အင့်ခနဲ ငိုရှိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ဝတ်ရုံကိုဖွင့်လိုက်တဲ့ အခါ ကမ္ဘာကျော်ညို့မင်းသမီး၊ ပုရိသတို့ ရဲ့ အသည်းစွဲဆာရာဘန်းနက် ဖြစ်နေတာမြင်တော့ ဆရာကြီးဟာ အသက်ရှူရပ်မတတ် ခံစားခဲ့ရကြောင်း သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်မှာ ဖော်ပြထားတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ဆရာကြီးကိုင်ရိနဲ့ မိုးနတ်မယ် ဆာရာဘန်းနက်ဟာ တတွဲတွဲဖြစ်တော့တာပဲဗျို့။ မိုးနတ်မယ်ဟာ ပြဇာတ်သရုပ်ဆောင်သာ အောင်မြင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ပန်းချီဆရာ၊ ပန်းပုဆရာ၊ စာရေးဆရာအနေနဲ့ လဲ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး အော်စကာဝိုင်းနဲ့ လဲ ငြိစွန်းခဲ့သေးတယ်ဗျ။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး အိုင်ဗင်ဝေါလေရဲ့ “Book of List” စာအုပ်

မ္ဗာ မိုးနတ်မယ်ရဲ့ ချစ်သူပေါင်း (၁၀၀၀) ကျော်ရှိခဲ့တယ်လို့ ရေးသား ဖော်ပြခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကိုဖြတ်၍ စုံထောက် ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“အားပါးပါး မနည်းမနောပါလားဗျ၊ အင်းပေါ့လေ၊
ဒီလောက်ချောပြီး အမည်သတင်းကျော်ကြားနေမှ တော့
တပ်မက်စွဲလမ်းသူတွေ များ ပေမပေါ့”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

မှတ်ချက်။ ငယ်စဉ်ဘဝမှ ပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော မိုးနတ်မယ်၏
ဓာတ်ပုံလေးမှာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော စာရှုသူများကို
ဖော်မပြနိုင်ခြင်းအတွက် များစွာဝမ်းနည်းမိပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ကျုပ်တို့ မင်းကြီးတောင် မိုးနတ်မယ်ကို စွဲလမ်းပြီး အိတ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံဆောင်ထားတာကြည့်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍

“မိုးနတ်မယ် ဆရာဘုန်းနက်ဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်က သူမတူအောင်
ကျော်ကြားသလောက် အသက်ကြီးလာတဲ့ အခါ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုနဲ့
အဆုံးသတ်ခဲ့ရတယ်၊ ဆရာကြီးကိုင်ရုံရဲ့ ဟောပြောချက်တွေက မှန်ကန်
နေတာပေါ့ဗျာ၊ မိုးနတ်မယ်ဟာ အသုံးအစွဲ အလွန်ကြီးတဲ့ အတွက်
ကြွေးတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်ပြီး သူသေဆုံးတဲ့ အခါ သူ့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို
ကြွေးရှင်တွေက သိမ်းယူခဲ့ကြတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ သူ၏ စကားကို အဆုံးသတ် လိုက်လေ၏။ ထိုအခို

က်မှာ ပင် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီ ရုံးဝင်းအတွင်းသို့ မင်းကြီး၏ ကားဝင်ရောက်လာသဖြင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ထိုင်ရာမှ ထကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ဟိုက် . . . စုံထောက်မင်းကြီးကားပြန် လာပြီ၊ သူ့ရဲ့ မိုးနတ်မယ် ဓာတ်ပုံပျောက်လို့ ပြန်ရှာပြီနဲ့ တူတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းကြည့်နေတာမြင်ရင် မင်းကြီးတော့ ရှက်ရမ်းရမ်းတော့မှာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် စားပွဲခုံပေါ်တွင် ရှိသော မိုးနတ်မယ် ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်က

“ဓာတ်ပုံကြည့်တဲ့ အထဲမှာ ကျုပ် မပါဘူးဗျို့၊ ကျုပ်တော့ သွားပြီ”

ဟု ဆိုကာ စကားဝိုင်းမှ ထပြေးလေ၏။ စုံထောက်ကိုတင်လှကလည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ ပီပီ

“ကျုပ်လဲ မပါဘူးဗျို့၊ သွားပြီ”

ဟု ဆိုကာ စကားဝိုင်းမှ ထပြေးလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာပွကြီးကလည်း စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လမ်းစဉ်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့မှ လစ်ပြေးလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍

“ဒီလူတွေ တော်တော်အကျင့်ယုတ်တဲ့ လူတွေ၊ စောစောတုန်းကတော့ မိုးနတ်မယ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို တရွတ်ရွတ်နဲ့ မရှက်မကြောက် နမ်းနေလိုက်တာ၊ မင်းကြီးပြန်လာတော့မှ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထွက်ပြေးပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကိုမင်းအောင် လုပ်ပါဦး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မင်းကြီးသည် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ပင် ဝင်ရောက် လာပြီ ဖြစ်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဦးပေါ်ဦးကြီးကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ဒီလောက်လဲ ကြောက်မနေပါနဲ့ ဗျာ၊ ကဲ . . . ဒီဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော့် ကိုပေးဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ဓာတ်ပုံကို ယူ၍ သူ၏ အိတ်ထဲသို့ ထည့် လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် စုံထောက်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး

“အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ပေါ်လာလို့ စုံထောက်တွေအား လုံး ကျုပ်ရုံးခန်းထဲကို ယခုပဲ လာကြပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ စုံထောက်မင်းကြီးရုံးခန်းသို့ ရောက်သောအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်အထင်တော့ မိုးနတ်မယ်ဓာတ်ပုံ ပျောက်လို့ စုံထောက်တွေကို ရှာခိုင်းမလို့ နဲ့ တူတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ မင်းကြီးရုံးခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မင်းကြီးက

“ဒီနေ့နေ့လယ်တုန်းက ရုံးကနေကမန်းကတန်းထွက်သွားရတာက ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကုလား သူဌေးကြီး မစ္စတာရာဘီရဲ့ အိမ်မှာ အလွန်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မှုခင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်ခဲ့လို့ ပဲ”

ဟု ပြောရင်း စားပွဲခုံကိုပတ်၍ စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်လျှောက်လေ၏။ ပြီးနောက် စုံထောက် မင်းကြီးက ဆက်လက်၍

“ကျုပ်မိတ်ဆွေ မစ္စတာရာဘီဟာ မဂိုလမ်းမှာ ရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ ရုံးခန်းကို

ထွက်သွားချိန်မှာ မစ္စတာရာဘီရဲ့ ဇနီးနဲ့ သမီး (၃)ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ မျက်နှာဖုံးစွပ် လူဆိုးတွေဟာ ကားတစ်စီးနဲ့ ရောက်လာပြီး ကုလားသူဌေးကြီးရဲ့ အိမ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေငွေနဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ဓားပြတိုက်ပြီး မစ္စတာရာဘီရဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးလေးကို ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်မိတ်ဆွေ မစ္စတာရာဘီဟာ သမီးငယ်လေးအတွက် အလွန်စိတ်ထိခိုက်ပြီး ကျုပ်ကို အကူအညီတောင်းနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူကလေးတို့ အားလုံး မစ္စတာရာဘီရဲ့ အိမ်ကို အမြန်ဆုံးသွားပြီး လူဆိုးတွေလက်ထဲကိုပါသွားတဲ့ မိန်းကလေးကို ကယ်တင်ပေးကြပါ။ လူဆိုးတွေကို ဖမ်းဆီးပေးကြပါ။ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီကို သိက္ခာကျအောင် မလုပ်ကြပါနဲ့။ ”

ဟု အမိန့်ပေးကာ ကုလားသူဌေးကြီး မစ္စတာရာဘီ၏ လိပ်စာကို ပေးလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စုံထောက်မင်းကြီးလက်ထဲမှ လိပ်စာကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

“မစ္စတာရာဘီရဲ့ ပြဿနာအတွက် စိုးရိမ်သောကမဖြစ်ပါနဲ့ ၊ ကျုပ်အမြန်ဆုံးတရားခံတွေကို ဖမ်းဆီးပေးမှာ ပါ”

ဟု ပြောရင်း သူ၏ အိတ်ထဲမှ မိုးနတ်မယ်၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ကာ မင်းကြီးကို ကမ်းပေးလေ၏။ မင်းကြီးသည် မိုးနတ်မယ်၏ ဓာတ်ပုံကို ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေစဉ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“မင်းကြီးရုံးခန်းဝမှာ ကျနေတာမြင်လို့ ကောက်ထားတာပါ။ မင်းကြီးက မိုးနတ်မယ် ဆရာဘင်းနတ်ကို အတော်စွဲလမ်းတယ်နဲ့ တူတယ်”

ဟု ဆိုလေရာ မင်းကြီးသည် မိုးနတ်မယ်၏ ဓာတ်ပုံကို ရှက်ကိုးရှက်

ကန်းဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ပြီး

“စွဲလမ်းတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိုးနတ်မယ်ဟာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မို့လို့ အမှတ်တရအနေနဲ့ သိမ်းထားတာပါ။ မိုးနတ်မယ် ဆရာဘင်းနတ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သိမ်းထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံနဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီးဆီမှာ လဲ မိုးနတ်မယ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို သိမ်းထားတာတွေဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ထို့နောက်တွင် မူ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် ကုလားသူ ဌေးကြီးမစ္စတာရာဘီ နေထိုင်ရာ ဝင်ဒါမီယာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

*

အခန်း(၁)

စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ဖို့ ဒ်ကားစုတ်ကလေးကို ဖြည်းညှင်းစွာ မောင်းနှင်၍ သွားလာနေစဉ်တွင် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ ၏ ကားသည် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ကားကို ကျော်တက်သွားလေ၏။

ဦးပေါ်ဦးသည် မီးခိုးများ တထောင်းထောင်းထအောင် မောင်းထွက် သွားသော ကားကိုကြည့်၍

“ဆရာပွကြီးတော့ ကားပြိုင်ပွဲဝင်သလိုမောင်းသွားတယ်၊ လမ်းမှာ ဘာဖြစ်မလဲမသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဦးပေါ်ဦး၏ စကားမဆုံးမီ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စုံထောက် ကိုစိန်မြင့်တို့ ၏ ကားသည် ဖွတ်ချက် ဖွတ်ချက်မြည်၍ ထိုးရပ်သွားလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးက ၎င်းတို့ ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်၍ တဟားဟားရယ်မောကာ အနီးသို့ကပ်မောင်းသွားပြီး

“ဟေ့လူတွေ၊ ဓာတ်ဆီနဲ့ မီးခြစ်ယူမလား၊ ဒါမှ ဟုတ် ကရိန်းကားလွတ်လိုက်ရမလား”

ဟု နောက်ပြောင်လေရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဖို့ ဒ်ကားစုတ်ကလေးသည် ဝင်ဒါမီယာဘက်ရှိ ကြီးမားသော ဒြဲကြီးတစ်ဒြဲရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကားကိုရပ်လေ၏။ ဦးပေါ်

ဦးကြီးက ကြီးမားခိုင်ခံ့သော ခြံဝင်းတံခါးကြီးကိုကြည့်၍

“ဒီလောက်လုံခြုံပြီး ခိုင်ခံ့တဲ့ ဝင်းတံခါးကြီးရှိရက်သားနဲ့ ဓားပြတိုက် ပြန်ပေးဆွဲခံရတယ်လို့ ဗျာ၊ ခြံစောင့်တွေမရှိဘူးလား မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကဲ့သို့ပင် တွေး ထင်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကားသည် ခြံတံခါးဖွင့်ထားသည် နှင့် ခြံဝင်းထဲ သို့ မောင်းနှင်ဝင်ခဲ့လေ၏။ ခြံဝင်းထဲရှိ ကြီးမားသော အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝ င်အောက်တွင် အသက် (၄၀) အရွယ် မြန်မာလူကြီးတစ်ဦးက စောင့်ကြို နေပြီး ၎င်းက

“အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေရောက် လာပြီနဲ့ တူတယ်၊ ကျုပ် နာမည် ဦးရွှေဘဝါ၊ ကျုပ်က ကုလားသူဌေးကြီးမစ္စတာ ရာဘီရဲ့ မန်နေ ဂျာပါ”

ဟု ပြောဆိုမိတ်ဆက်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်သုံးဦးကို အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ဝင်သွားပြီး ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။

ခဏအကြာတွင် ကုလားသူဌေးကြီးမစ္စတာရာဘီနှင့် ဇနီးသည် ရောက်ရှိလာ၏။ ၎င်းတို့ သည် ကုလားထိုင် ဝင်ထိုင်၍ ကုလား သူဌေးကြီးက

"ကျုပ်ရဲ့ သမီးလေးကို အမြန်ဆုံးပြန်ရအောင် ရှာဖွေပေးဖို့ မေတ္တာရ ပီခံပါတယ်၊ ကျုပ်သမီးငယ်လေးဟာ လူဆိုးတွေရဲ့ လက်မှာ ရေတိမ်နစ် မှာ စိုးရိမ်ရပါတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ကုလားသူဌေးကြီး၏ ဇနီးသည် ကလည်း ငိုယို ထားဟန်ဖြင့်

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးလေးကို အမြန်ဆုံးတွေ့မှ ဖြစ်မှာ ပါ။ ကြာရင် သီးလေးရဲ့ ကုဋေသိက္ခာအတွက် ပုလိပ်ကိုတောင် မတိုင်ရဲပါဘူး၊ ပုလိပ် ကိုတိုင်ရင် သတင်းစာသမားတွေဆီကို သတင်းပေါက်ကြားသွားမှာ စိုး လို့ ပါ "

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူဌေးနှင့် သူဌေးက တော်ကြီးကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

"ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ သိပ်လဲမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ပါ။ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လိုက်တဲ့ အမှုမှန်ရင် မပေါ်ရိုးထုံးစံမရှိသေးပါဘူး။"

ဟု ပြောလေရာ ကုလားသူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးတို့ သည် စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

"ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူးပါတယ်၊ သမီးလေးကို ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရှာဖွေရင် အမြန်ဆုံးပြန်တွေ့မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

"မူခင်းဖြစ်ပွားပုံကို ပြောပါဦးဗျာ"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကုလားသူဌေးကြီးက

"ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်အိမ်မှာ မရှိဘူး၊ မဂိုလမ်းက စိန်တိုက်ကို ကားနဲ့ ထွက်သွားပြီ၊ အိမ်မှာ ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးနဲ့ သမီးသုံးယောက် ကျန်ခဲ့ပါတယ်၊ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး (၂)ယောက်နဲ့ ခြံစောင့်လဲ ရှိပါတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

"ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့ အချိန်မှာ ခြံစောင့်ရှိသလား"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးကတော်ကြီးက

ခြံစောင့်ဆာမိဟာ နေ့လယ်စာစားချိန်တိုင်း လမ်းထိပ်က ခြံမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ သူမိန်းမဆီက ထမင်းချိုင့်သွားယူနေကြပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဆာမိ ထမင်းချိုင့်သွားယူနေပါတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍

"ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပါဦး"

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးကတော်ကြီးက အနီးတွင် ရပ်နေသော အိမ်ဖော်ကုလားမတစ်ဦးအား ကုလားဘာသာဖြင့် တီးတိုးပြောလိုက်ရာ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ချောမောလှပသော ကုလားမလေး နှစ်ဦး ဝင်ရောက် လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ကုလားမလေးများမှာ ချောမောလှပလွန်းသဖြင့် အသက်ကိုပင်မရှုမိဘဲ ငေးမောကြည့်နေမိ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ ကုလားမလေးနှစ်ဦးကို ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ တစ်ချက်မျှသာ ကြည့်၍ မျက်နှာကိုလွှဲ လိုက်လေ၏။

သူဌေးကတော်ကြီးက ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်သော သမီးနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အား မိတ်ဆက်ပေးလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးမှာ ပျော်တပြုံးပြုံးရှိနေလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကျွန်ုပ်၏ ပေါင်ကိုလက်ဖြင့်အသာကုတ်၍

"ဒီလိုအမှုမျိုးကို လိုက်ရလို့ ကတော့ မမောနိုင်မပန်းနိုင်လိုက်မယ်ဗျို့ ၊ စစ်ဆေးရလွန်းလို့ လျှာထွက်ပြီး သေရင်လဲသေပါစေ"

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဓားပြတိုက်ခံရပုံ

ကို မေးမြန်းလေရာ ကုလားမလေးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်တို့ ကို မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့် ကြည့်၍

“ဆွိတီတို့ နေ့လယ်စာစားပြီးစပဲရှိသေးတယ်၊ ခြံထဲကို ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာလို့ ဒယ်ဒီပြန် လာပြီလို့ တောင်ထင်လိုက်တယ်၊ ဒီအချိန်မှာ အိမ်တံခါးပွင့်သွားပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ ဓားပြတွေရောက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ဆွိတီတို့ ကို သေနတ်နဲ့ ချိန်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို တောင်းတယ်၊ ဒီတော့ မာမီက ဧည့်ခန်းထဲက ဗီရိုထဲမှာ အလွယ်တကူ ထည့်ထားတဲ့ ငွေစက္ကူတွေရယ်၊ လက်ဝတ် ရတနာတွေရယ်ကို ထုတ်ပြီး ပေးလိုက်တယ်”

ဟု မြန်မာစကား မဝီတဝီလေးဖြင့်ပြောဆိုနေလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် နားထောင်ကောင်း၊ ကြည့်ကောင်းလှသဖြင့် အပြန်အလှန်မေးခွန်းထုတ်ရန်ပင် မေ့လျော့နေမိလေ၏။

ကုလားမလေးက ဆက်လက်၍

“ဓားပြသုံးယောက်ဟာ ပစ္စည်းတွေလဲရရော အနီးမှာ ရှိနေတဲ့ ညီမလေး ရှာဘီကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့ အကြောင်း ပုလိပ်ကိုတိုင်မယ်မကြံနဲ့ ၊ သတင်းပေါက်ကြားသွားမယ် ဆိုရင်တော့ ရှာဘီကိုသတ်ရမှာ ပဲဆိုပြီးတော့ ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးလိုက်ပါတယ်၊ ရှာဘီကလဲ ကြောက်လွန်းလို့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါတယ်၊ မာမီက ရှာဘီကို ဖမ်းမသွားဖို့ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ပေမဲ့ မရပါဘူး၊ ဆွိတီတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကလဲ ရှာဘီကို ဖမ်းမသွားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဂျန်ပလေးယားမှတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးချေလိုက်ပြီး

“ဆိုတီရဲ့ ညီမလေးရူဘီဟာ အတော်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ချောမောလှပသော ကုလားမလေးက ခေါင်းခါ၍

“ဟင့်အင်း ရူဘီဟာ သတ္တိရှိတယ်၊ မကြောက်တတ်ဘူး၊ သူ့ကို လူဆိုးတွေဖမ်းထားတုန်းက မာမီကိုတောင် နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသေးတယ်၊ လူဆိုးတွေက အိမ်အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်မသွားမီမှာ နေပါဦး ကျွန်မ အဝတ်တွေ ယူခွင့်ပြုပါဆိုပြီး သူ့အိပ်ခန်းထဲက အဝတ်တွေကိုတောင် အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ယူခဲ့ပါသေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျန်သောကုလားမလေးတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်၍ ထောက်ခံလေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် ကုလားသူဌေးကြီး၏ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ရောက်လာလေ၏။

၎င်းတို့ သည် စုံထောက်ပညာတွင် ညံ့ဖျင်းသည့်အပြင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မနာလိုဝန်တို့ သူများ ဖြစ်သဖြင့် ဓားပြမှုကို ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဦးစွာစစ်ဆေးပြီး သဲလွန်စများ ရရှိမှာ ကို လွန်စွာစိုးရိမ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ကုလားသူဌေးကြီးအနီးသို့ကပ်၍ ဓားပြမှုအကြောင်းကို ဟိုတစ်ပေါက် သည် တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်း၍ မေးမြန်းကြလေရာ မစ္စတာရာဘီနှင့်ဇနီးသည် လွန်စွာစိတ်ညစ်နေလေ၏။

ကုလားမလေးနှစ်ယောက်မှာ လည်း ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုကို မျက်စောင်းထိုးနေလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကုလားသိုက်ကျားကိုက် သလို ဆူညံပွက်နေသဖြင့် ကုလားမလေးနှစ်ယောက်ကို မစစ်ဆေး တော့ဘဲ

“ဒီမှာ ဆွိတီ ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့ ရှာဘီရဲ့ အိပ်ခန်းကို လိုက်ပြပါလား”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကုလားမလေးနှစ်ဦးက ဦးဆောင်၍ ကျွန်ုပ်တို့ အား ရှာဘီ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် လွန်စွာကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှသော ကု လားမလေးနှစ်ယောက်၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချ လိုက် လေ၏။

ရှာဘီ၏ အိပ်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းတစ်ခုလုံး မွှေးပွကော် ဇောခင်းကျင်းထားပြီး လွန်စွာအဆင့်မြင့်သော ပရိဘောဂပစ္စည်းများ ဖြ င့် အလှဆင်ထားလေ၏။

အခန်းတစ်ခန်းလုံး အလွန်မွှေးကြိုင်သောရနံ့ကလေး သင်းနေလေ ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ရှာဘီ၏ အဝတ်အစားဘီရိုကြီးကို ဖွင့်ကြ ည့်လိုက်သောအခါ လွန်စွာအဖိုးထိုက်တန်သော အဝတ်အစားများကို တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အဝတ်ဘီရိုကြီးရှိ အံဆွဲကြီးကို ဖွင့်ကြ ည့်ပြန်၏။ ထို့နောက် ဆွိတီဘက်သို့လှည့်၍

“ရှာဘီရဲ့ အဝတ်ဘီရိုကို ရှင်းလင်းထားသေးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆွိတီက ခေါင်းခါ၍ မရှင်းလင်းကြောင်း ဖြေ လေ၏။ ဆားပုလင်း မင်းအောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ အိပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

အိပ်ခန်းဝသို့ရောက်သောအခါ ကုလားမလေးဆိုတီက ဆားပုလင်း
မင်းအောင်ကို မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့်ကြည့်၍

“အစ်ကို၊ ညီမလေးကို လူဆိုးတွေလက်က အမြန်ဆုံးလွှတ်အောင်
ကူညီပေးပါနော်”

ဟု ညှို့ငင်သော အသံဖြင့်ပြောဆိုလေရာ သူမ၏ ချိုသာသောအသံနှင့်
ချစ်စဖွယ်အမူအရာလေးသည် ယောက်ျားတစ်ရာတွင် တစ်ယောက်မျှ
ပင် မငြင်းပယ်နိုင်သော ဟန်ပန် ဖြစ်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သူမ
ကို ဣန္ဒြေရရ ကြည့်၍

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဆွေတီ၊ ကျုပ်အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပေးပါ့မယ်၊ ကံကြ
မ္မာက ကျုပ်တို့ ဘက်မှာ ရှိတယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ညပဲ ရုဘီကို ပြန်ရအောင်
ခေါ်နိုင်မှာ ပါ”

ဟု အားပေးစကားပြော လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လူစု ဧည့်ခန်းထဲ
သို့ရောက်သောအခါ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် ဓားပြများ
မောင်းနှင်လာသော ကားနံပါတ်ကိုတောင်းယူ၍ ကားပိုင်ရှင်အား ဖမ်း
ဆီးရန် ပြင်ဆင်နေလေ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်က လက်ဖျစ်တီး၍

“သူဌေးကြီး ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ကားနံပါတ်ကိုမှတ်ထားနိုင်ရင် ဓားပြတွေ
ကို အမြန်ဆုံး ဖမ်းနိုင်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဓားပြတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
သူဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ကိုတင်လှကလည်း အားတက်သရောအ
မူအရာဖြင့်

“ကျုပ်လဲ သဘောတူတယ်ဗျို့၊ ဒီလောက်တိကျတဲ့ သဲလွန်စ ဘယ်မှာ
ရှိမလဲ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုကိုကြည့်၍ ခေါင်းရမ်းလိုက်ပြီး

“ဒီမှာ ကိုစိန်မြင့် ကားပိုင်ရှင်ကိုဖမ်းဆီးဖို့ အကြံဉာဏ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါဗျာ၊ ဒီကားနံပါတ်ကို ကျုပ်အလွတ်ရပါတယ်၊ ဘားလမ်းက ဆရာဝန်ကြီးဦးရွှေမိုးရဲ့ ကားပါ၊ ဆရာဝန်ကြီးဟာ အလွန် စိတ်သဘောထားကောင်းပြီး မဟုတ်တာလဲ မလုပ်တတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့မနက် ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ကားကို အခိုးခံရတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့ ဆရာဝန်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ ကားအခိုးခံရကြောင်း ပုလိပ်အဖွဲ့ကို တိုင်ထားပြီးပြီနဲ့ တူတယ်”

ဟု ဆိုလေရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ထို့နောက်တွင် မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခြံစောင့်ဆာမိကို ဆက်လက်စစ်ဆေးပြန်၏။ ကိုမင်းအောင်က

“ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့ အချိန်မှာ ဆာမိက ထမင်းချိုင့်သွားယူတယ်လို့ သိရတယ်၊ အိမ်ကို ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆာမိက ခေါင်းညိတ်၍

“အရင်ကတော့ ထမင်းချိုင့်ကို လမ်းထိပ်မှာ သွားယူလို့ ကြာရင် (၁၀) မိနစ်လောက်ပဲ ကြာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ ရုာဘီက ရန်ကုန်မြို့ထဲက မလိုင်လုံးဝယ်ခိုင်းတာနဲ့ တစ်နာရီလောက် အချိန်ကြာသွားပါတယ်”

ဟု ဖြေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာ . . . မလိုင်လုံးဝယ်ခိုင်းတယ်ဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အနီးတွင် နားထောင်နေသော မစ္စတာ ရာဘီ၏ ဇနီးသည် က

“သမီးလေးဟာ မလိုင်လုံးသိပ်ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်မှာ မလိုင်လုံးကို တစ်ပတ်စာ အမြဲဝယ်ထားရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်က သမီးဟာ မလိုင်လုံးတွေ အတော်များများ စားလိုက်ပုံရတယ်၊ အ ဝိမ ျမ ျာ မလိုင်လုံးမရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆာမိကို ဝယ်ခိုင်းတယ်ထင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆွိတီဘက်သို့ လှည့်၍

“ရူဘီမှာ အဝတ်အစားဘယ်လောက်ပါသွားသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆွိတီက

“ခရီးသွားတဲ့ သားရေအိတ်နဲ့ အပြည့်အစုံဆိုတော့ (၁၀) စုံ၊ (၁၅) စုံ လောက်တော့ပါမယ် ထင်ပါတယ်”

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆွိတီဘက်သို့လှည့်၍

“ရူဘီရဲ့ ရေချိုးခန်းကို ခဏစစ်ဆေးချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆွိတီက သူ့ညီမ၏ အိပ်ခန်းသို့ပင် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ၎င်းတို့ မိသားစုသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိသားစုဖြစ်သဖြင့် အိပ်ခန်းနှင့်တွဲလျက် ရေချိုးခန်းအိမ်သာ ကိုယ်စီ ရှိပုံရလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဆားပုလင်းမင်းအောင် ပြန်ရောက် လာပြီး မစ္စတာ ရာဘီ၏ မိသားစုဝင်များ အားလုံးရှေ့တွင် ရပ်၍

“ကျွန်တော့်ယူဆချက်မှန်ကန်မယ်ဆိုရင် ရူဘီကို ဒီည ပြန်ရောက် အောင်ခေါ်ဆောင်နိုင်မှာ ပါ၊ သိပ်လဲမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ မစ္စတာရာဘီက ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကိုနားထောင်၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဆိုကာ

“ဒီမှာ ဆားပုလင်းမင်းအောင် သမီးလေးကို ပြန်ပေးဆွဲခံရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတဲ့ ကျိန်စာတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ပြောပြရန်မေးမြန်းလေ၏။ မစ္စတာရာဘီက

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ကျုပ်ရဲ့ စိန်တိုက်က အလွန်များ ပြားတဲ့ စိန်တွေကို အခိုးခံလိုက်ရပါတယ်။ စိန်တွေအခိုးခံရကြောင်းသိသိချင်း ကျုပ်ဟာ ခေါင်းနပန်းကြီးသွားပြီး ပုလိပ်အဖွဲ့ကိုတိုင်ဖို့ စိန်တိုက်က ကမန်းကတန်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကုလားသူတောင်းစားကြီးတစ်ယောက်ဟာ စိန်တိုက်အရှေ့က ကာဆီးပြီး ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံတောင်းပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ စိန်တွေ အခိုးခံရလို့ ပူထူပြီး ပုလိပ်ဌာနကို ကမန်းကတန်း ထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ရှေ့ကကာဆီး ကာဆီးလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့ သူတောင်းစားကို စိတ်မရှည်တာနဲ့ လက်နဲ့ တွန်းဖယ်လိုက်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ တွန်းဖယ်မှုဟာ သိပ်အားမပါပေမဲ့ သူတောင်းစားကြီးဟာ အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ မြေပေါ်ကို လဲကျသွားပါတယ်။ ကျုပ်ကား ပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးနေချိန်မှာ သူတောင်းစားကြီးက လူးလဲထပြီး ‘ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူ၊ ငါ့အပေါ် ရိုင်းပြတဲ့ အတွက် မင်းရဲ့ သားသမီးတွေ ဒုက္ခရောက်ရမယ်၊ စိတ်အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲရမယ်’ လို့ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စကားကို အခုအချိန်မှာ ကျုပ်ကြားယောင်မိနေပါတယ်”

ဟု မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ မစ္စတာရာဘီ၏ ဇနီးကလည်း စကားဝိုင်းသို့ဝင်၍

“ကုလားသူတောင်းစားကြီးရဲ့ ကျိန်စာကို သိရတဲ့ အခါမှာ ကျွန်မတို့

မကြာခဏ ဗေဒင်မေးမြန်းလေ့ရှိတဲ့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးဆိုမှာ သွားပြီး မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီတုန်းက ပုဏ္ဏားကြီးကလဲ တစ်လအတွင်း အငယ်ဆုံးသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲရမယ်၊ ဆင်းရဲဘေး ဒုက္ခအန္တရာယ်ကြုံတွေ့ရမယ်လို့ ဟောခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ အားလုံးဟာ မှန်နေပြီပေါ့ရှင်”

ဟု ပြောကာ မျက်ရည်များ စီးကျ လာလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ၎င်းတို့ မိသားစုကို စိတ်မပူရန် အားပေးစကားပြော၍ အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကို ကားပေါ်တွင် ခဏထိုင်နေစေပြီး ခြံစောင့်ဆာမိရှိရာသို့သွား၍ တစ်စုံတစ်ရာကို မေးမြန်းနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထို့နောက် ကုလားသူဌေးကြီး၏ ဒရိုင်ဘာဖြစ်သူထံသို့လည်း သွားရောက်စုံစမ်းနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ပြီးနောက်တွင် မူ ကားဆီသို့ပြန် လာပြီးလျှင်

“ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းမှန်နေပြီဗျို့၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရူဘီဆိုတဲ့ ကုလားမလေးမှာ အန္တရာယ်ရှိ တယ်၊ ကျုပ်တို့ ရူဘီကို အမြန်ဆုံးတွေ့အောင် ရှာရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဖို့ ဒ်ကားကလေးပေါ်သို့တက်၍ ကားကို လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်က ကိုမင်းအောင်၏ ကားမောင်းပုံကိုကြည့်၍ ဘုရား၊တကာ

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ ကိုမင်းအောင်ရယ်၊ အမှုအခြေအနေကို ကျုပ်တို့ ရှင်းအောင် ပြောပြပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“အမှုက ဓားပြမှု၊ ပြန်ပေးမှုဆိုပေမဲ့ ဓားပြမှုအစစ် မဟုတ်ဘူး ၊ အမှု အစစ်က ကုလားမလေး ရှုဘီရဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးမှုပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက

“ဗျာ . . . ကုလားမလေးက ခိုးရာလိုက်ပြေးတယ် ဟုတ်လား၊ ဓားပြတိုက်ခံရတာ မဟုတ်ဘူး လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကားကို သတိထား၍ အရှိန်လျှော့ချလိုက်ပြီး

“မစ္စတာရာဘီရဲ့ ခြံဝင်းတံခါးကြီးက အတော်ခိုင်ခန့်တယ်ဗျာ၊ ဓားပြတွေက တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ ခြံဝင်းထဲကို မဝင်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဓားပြတွေဟာ အိမ်ထဲကို အလွယ်တကူဝင်ပြီး ဓားပြတိုက်ခံတာကို တွေ့ရတယ်၊ ဒါဟာအတွင်းလူပါလို့ ဗျာ၊ အတွင်းလူကတော့ တခြား မဟုတ်ဘူး ရှုဘီပဲ၊ ရှုဘီဟာ ခြံစောင့်ဆာမိကို အိမ်ကိုစောစော ပြန်မရောက်အောင် ပရိယာယ်ဆင်ပြီး မလိုင်လုံးဝယ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ခြံစောင့် မရှိတော့မှ ခြံတံခါးကြီးကို မသိမသာဖွင့်ထားပြီး ဓားပြတွေ အလွယ်တကူဝင်နိုင်အောင် လုပ်ထားတယ်၊ တကယ်တော့ ဓားပြယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ကောင်ဟာ ရှုဘီရဲ့ ချစ်သူ ဘင်နီဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ အပေါင်းအပါနှစ်ယောက်ဗျာ၊ ရှုဘီနဲ့ ဘင်နီ ချစ်သူဖြစ်နေတာ ကုလားသူဌေးကြီး မစ္စတာရာဘီတို့ ကသိလို့ ရှုဘီကို အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်စေဘဲ ခွဲထားတာဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်

“ဘင်နီဆိုတဲ့ ကောင်က အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းလို့ လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဘင်နီက လူပုံချောချော၊ အပြောချိုချို၊ အမူအရာရှိတာကလွဲရင် အတော်အကျင့်ယုတ်တဲ့ ကောင်ဗျာ၊ ဒီကောင့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒီကောင်ဟာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှ မှန်ရင် မရရအောင်ကြံပြီး လူကိုလဲယူတယ်၊ ငွေကိုလဲယူတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မျိုးပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်က ပဲခူးက ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် အပျိုကြီးတစ်ယောက်ကို အရကြံပြီး ရှိသမျှစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို အရချိုင်သွားဖူးတယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်ဖက်က စော်ဘွားကတော်ကြီးတစ်ယောက်ဆီကလဲ မရရအောင် ချူစားခဲ့ဖူးတယ်၊ သူဟာ ဘိုကပြား တစ်ယောက်ဆိုတော့ အသားဖြူဖြူ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း နဲ့ အပြောကလဲချိုတော့ မိန်းမတွေက ကျတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကောင်ဟာ အသက် (၁၄) နှစ်သားအရွယ် စိန်ပေါကျောင်းမှာ နေကတည်းက ကျောင်းသူတစ်ဦးကို မတရားကြံလို့ ကျောင်းထုတ်ခံရဖူးတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ မိန်းမလှတော်တော်များကို ဒီကောင် ချူစားနေတာကြာပြီဗျာ၊ ဒီကောင်က လည်လွန်းပတ်လွန်းတော့ သူ့ကို ဖမ်းဖို့ ကိစ္စက မလွယ်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဒီကောင့်ကို ထောင်ထဲထည့်နိုင်တာ သေချာပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ကြည့်၍

“ရှုဘီဟာ ဘင်နီရဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေကြောင်း ကိုမင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ရှုဘီကို ဓားပြတွေ ပြန်ပေးဆွဲသွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သံသယဖြစ်မိတယ်၊ ရှုဘီရဲ့ အိပ်ခန်းထဲက အဝတ်ဗီရိုကြီးကိုကြည့်တော့ အဝတ်အစား

တွေဟာ ဖရိုဖရဲဖြစ်မနေဘဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။
ဓားပြတွေလက်ထဲကိုလိုက်သွားဖို့ အဝတ်အစားတွေကို ထိတ်ထိတ်လန့်
လန့်နဲ့ ယူနေတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ အဝတ်ဗီရိုဟာ ဒီလောက်သပ်ရ
ပ်သန့်ရှင်းနေဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒီတော့ ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ ရှာဘီဟာ
ဓားပြတွေနဲ့ လိုက်သွားဖို့ အဝတ်အစားတွေကို ကြိုတင်ပြီးအိတ်ထဲမှာ
ထည့်ထားတာပေါ့ဗျာ။ ဒီထက်ပိုပြီးသေချာတာကတော့ ရှာဘီဟာ သွား
တိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံနဲ့ ဆပ်ပြာခဲတွေကိုတောင် အသင့်ယူသွားသေး
တယ်ဗျာ။ ရှာဘီရဲ့ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သွားတိုက်ဆေးနဲ့ သွားပွတ်တံတောင်
မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီသဲလွန်စတွေကိုကြည့်ပြီး ရှာဘီဟာ ပြန်
ပေးဆွဲမခံရဘူးဆိုတာ ရိပ်စားမိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် တံခါးစောင့် ဆာမိနဲ့
ကားဒရိုင်ဘာကို မေးမြန်းကြည့်တဲ့ အခါ ရှာဘီဟာ ဘင်နီနဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်
နေတာ သိခဲ့ရတယ်ဗျာ။ တကယ်တော့ မစ္စတာရာဘီဟာ သူ့သမီး ရှာဘီကို
ဘင်နီနဲ့ သဘောမတူလို့ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ပေးမထွက်ဘဲထားပုံရတယ်။
ဒါကြောင့် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် များ တဲ့ ဘင်နီရဲ့ အကြံဉာဏ်နဲ့ အိမ်ကို
ဓားပြတိုက်ဟန်ဆောင်ပြီး ရှာဘီကို ခိုးပြေးရတာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ဘင်နီဆိုတဲ့ လူရှုပ်လူပွေဟာ ရှာဘီကိုတော့ တကယ်ချစ်ပုံရတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းခါ၍

“မထင်နဲ့ ဗျာ၊ ရှာဘီရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လေ၊ ရှာဘီဟာ ဒီကောင်ထက်
အသက် (၁၅)နှစ်လောက် ငယ်ပြီး ချောမောလှပတဲ့ အပြင် မစ္စတာရာဘီ
ဟာ အတော်ချမ်းသာတယ်ဗျာ။ မစ္စတာရာဘီဟာ မဂိုလမ်းမှာ စိန်တိုက်ရှိ
တဲ့ အပြင် အိန္ဒိယမှာ လဲ မစ္စတာရာဘီ အမွေဆက်ခံရမဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ
တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီကောင်ဟာ ရှာဘီကိုမရ၊ရအောင်ယူပြီး စည်းစိ

မိတွေကို ရအောင်ယူမှာ ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ကိုမင်းအောင်က ဘင်နီကို ဘယ်မှာ လိုက်ရှာမှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကားကို အရှိန်လျှော့ချရင်း

“တရုတ်တန်းက ဘိန်းခန်းတစ်ခန်းမှာ ဒီကောင်ကျက်စားတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဘိန်းခန်းကို အမီလိုက်နေတာ၊ ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း ဘိန်းခန်းကိုရောက်ပြီ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှေ့တွင် ကားကိုရပ်၍

“ကဲ . . . ကျွန်တော် ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ အိုင်ပီတို့ ခဏစောင့်ပါဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ညနေ (၃) နာရီခွဲရှိနေသဖြင့် အိမ်တွင် စောင့်ကြိုနေသော ဇနီးချောမေ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိနေ၏။ သူမ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အလှူသို့ ညနေ (၅) နာရီတွင် သွားရောက်ရန် အိမ်ကထွက်ခါနီးတွင် အတန်တန်မှာ ကြားထားပြီး ဖြစ်၏ ထိုအခိုက်မှာ ပင် ဘိန်းခန်းအတွင်းမှ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကွဲရှည်သံကို ဆူညံစွာကြားရ၍ ဦးပေါ်ဦးကြီးက အလန့်တကြားဖြင့်

“ဟိုက် . . . ဘိန်းခန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်ကာ တံခါးဖွင့်၍ ဆင်းရန်ပြင်နေစဉ် ဘိန်းခန်းတံခါးသည် ဝုန်းခနဲ ပွင့် လာပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ လူတစ်ယောက်လဲကျသွား

လေ၏။ ထိုသူအား ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက

“ကိုမင်းအောင်တော့ ချနေပြီဗျို့၊ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းကူညီကြစို့”

ဟု ဆိုကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းရန်ပြင်နေစဉ် ကိုမင်းအောင်၏ နောက်မှ လူတစ်ဦးရောက် လာပြီး ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလေ၏။ ကိုမင်းအောင်က ပုဆိန်ကိုင်လူ၏ လက်ကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ပုခုံးပေါ်သို့ထမ်း၍ ကိုင်ပေါက်လိုက်ရာ ထိုသူသည် မြေပေါ်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အိတ်ထဲရှိ လက်ထိတ်နှစ်ခုကို ယူ၍ လဲကျနေသူနှစ်ဦးကို လျင်မြန်စွာ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ရာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် စုအုံကြည့်ရှုနေသော လူအများ သည် တအံ့တဩဖြစ်သွားလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ပရိသတ်များကို စုံထောက်ကတ်ပြား ထောင်ပြလိုက်ရင်း

“ကျုပ်တို့ က အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေပါ၊ ဓားပြမှုတရားခံနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးတာပါ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ဘိန်းခန်းပိုင်ရှင်လူကြီးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို ဆူပူရန်အလို့ငှာ ဆိုင်ရှေ့သို့ လိုက် လာပြီးနောက် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသဖြင့် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က တရုတ်ကြီးကိုကြည့်၍ ပိုက်ဆံ (၂) ကျပ်ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး

“ဒီမှာ ထောင်ကဲကြီး၊ ပန်းကန်တွေကွဲတဲ့ အတွက် လျော်ကြေးပေးတာပါ”

ဟု ပြောလေရာ တရုတ်ကြီးက လက်ကာပြ၍

“မယူပါဘူး ရပါတယ်၊ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေဆိုရင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုတာများ လား။”

ဟု မဝံ့မရဲမေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ တရုတ်ကြီးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုသည် နှင့် မျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး အားပါးတရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ

“အိုး . . . ဟိုး ဆားပုလင်းမင်းအောင်မို့လို့ ဒီလောက် လက်သွက်နေတာကိုး၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်က အမြဲတမ်းဘိန်းရှူနေပေမဲ့ အထင်မသေးနဲ့ ၊ သိုင်းကောင်းကောင်း တတ်တယ်၊ ဟော အခုတော့လဲ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နဲ့ တွေ့တော့ မြေကြီးပေါ်မှာ ပိုးလိုပက်လက်ဖြစ်နေပြီ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသားတယ် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၊ ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး တစ်ခုခု စားပါဦး။”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကျေးဇူးတင်စကားပြော၍ လူရမ်းကား နှစ်ယောက်ကို ကားပေါ်သို့ ဆွဲတင်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင် တရားခံဖမ်းပုံကိုကြည့်ရှုနေသော လူစုလူဝေးကြီးသည် ဆားပုလင်း မင်းအောင်ဟူသော အသံကိုကြားသဖြင့် လူပျံ့လှုပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သွားပြီး စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အနီးသို့တိုးကပ် ကြည့်လေ၏။

လူအုပ်ထဲတွင် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါရှိလေရာ ထိုမိန်းမကြီးက

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုလို့ ရုပ်ရည်ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီး

လား အောက်မေ့ရတယ်၊ တကယ်ကြည့်တော့ ဓာတ်ရှင်မင်းသားလိုပါပဲ လား”

ဟု အာပေါင်အရင်းသန်သန်နှင့် မှတ်ချက်ချသလို ကာသားတစ် ယောက်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကိုကြည့်၍

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်ရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်တော့ ပုံမလာပါဘူးဗျာ၊ တစ်ယောက်က ဗိုက်ပူပူနဲ့ လူဝကြီး၊ ကျန်တစ်ယောက် ကလဲ တရုတ်ဘိန်းစားလို ကုတ်ချောင်းချောင်းနဲ့၊ ဒီလူတွေ ကြည့်ရတာ သတ္တိရှိပုံမရဘူး၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင် တရားခံဖမ်းတုန်းက ကားထဲ က တော်တော်နဲ့ ထွက်တာ မတွေ့ရဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးတို့ သည် ရှက်ကိုးရှက် ကန်း ဖြစ်သွားလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကားကို လျင်မြန်စွာမောင်းထွက်လေ၏။ လတ္တလမ်းဂါတ်သို့ ရောက်သောအခါ တရားခံနှစ်ဦးကို ခဏအပ်ထားလေ၏။

တရားခံများကို အပ်နှံပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်က ကိုမင်းအောင်ဘက် ကိုလှည့်၍

“ဘိန်းခန်းထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ထိုးကြိတ်ခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကျုပ်က ဘင်နီ ဘိန်းခန်းမှာ ခိုအောင်းတတ်မှန်းသိလို့ သွားခဲ့တယ်၊ ဘိန်းခန်းထဲမှာ ကျုပ် လူတစ်ယောက်တွေ့လို့ စုံစမ်းကြည့်တော့ ဒီကောင်တွေဟာ ဘင်နီရဲ့ လူတွေဆိုတာ သိခဲ့တယ်၊ ကျုပ်က ဒီကောင်နှစ် ကောင်ကို ဘင်နီနဲ့ အတူ ဓားပြတိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်တွေလို့ ယူဆခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဓားပြမှုကို မသင်္ကာလို့ အစ်အောက်ကြည့်လိုက်တော့ ဒီကောင်

င်တွေ လန့်ဖြန့်ပြီး ခုခံတာပဲဗျို့။ အခန်းအပြင်ကို လွင့်ထွက်လာတဲ့ ကောင်က ခါးကြားက မောင်းချဓားကို ချောက်ခနဲ ဖွင့်ပြီး ကျုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ထိုးတယ်။ ကျုပ်က ဓားကိုင်လက်ကို လိမ်ချိုးပြီး အခန်းအပြင်ကို ဆောင့် တွန်းလွှတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကောင် ပလက်ဖောင်းပေါ်ကို လဲကျ သွားတာဗျ။ ကျန်တစ်ယောက်က ဦးပေါ်ဦးမြင်တဲ့ အတိုင်း ဆိုင်ထဲက အ လှချိတ်ထားတဲ့ ရဲတင်းကြီးနဲ့ ကျုပ်ကိုဝင်ခုတ်တာပဲဗျို့။ ဒီကောင်တွေရဲ့ တိုက်ခိုက်ပုံ မဆိုးဘူးဗျ။ လက်မြန်ခြေမြန်ရှိတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ စကားကို နားထောင်၍ ဦးပေါ်ဦးက

“ဘယ်လောက်ပဲ လက်မြန်ခြေမြန်ရှိရှိ၊ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နဲ့ တွေ့တော့လဲ မြေပေါ်မှာ ကားကားကြီးဖြစ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါ ထက် ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကားကို မောင်းနှင်ရင်း

“ဘင်နီက လူလည်ဗျ။ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို ဘိန်းခန်းမှာ ထားခဲ့ပြီး သူဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ ပြောမသွားဘူး၊ သူတို့ ခိုးမောင်းလာတဲ့ ကားကို ကမ်းနားလမ်းမှာ စွန့်ပစ်ပြီး ကုလားမလေး ရှု ဘီနဲ့ အတူ တည်းခိုခန်းတစ်ခုကို ထွက်သွားတယ်လို့ သိရတယ်။ သူတို့ သွားမဲ့ တည်းခိုခန်းကို အတိအကျ ပြောမထားဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘင်နီရှိနိုင်မဲ့ ရန်ကုန်မြို့က တည်းခိုခန်းတွေကို လှည့်ပတ်ပြီး ရှာရမှာ ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍

“ကုလားမလေးရှုဘီ ရေတိမ်မနစ်မီ ရောက်အောင်ကယ်ရမှာ နော်၊ ကိုမင်းအောင်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါကတော့ သူ့ကံပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်လဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားနေတာ အိုင်ပီတို့ အမြင်ပဲလေ၊ ကျုပ်တို့ တည်းခိုခန်းတွေလှည့်ပြီး ဘင်နီစီးလေ့ ရှိတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကိုရှာနေတာဗျ၊ ဘင်နီမှာ ဘီအက်စ်အေ ဆိုင်ကယ်တစ် စီးရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် တည်းခိုခန်းတစ်ခုပြီးတစ်ခုပတ်ပြီး ဘီအက်စ်အေ ဆိုင်ကယ်ကို ကြည့်ရမယ်၊ တည်းခိုခန်းတွေ၊ ဟိုတယ်တွေမှာ ဝင်မွေပြီး စစ်ဆေးရင် အချိန်ကြာမယ်၊ ရှုဘီရဲ့ အန္တရာယ်အတွက် ကျုပ်တို့ မှာ ဒီ လောက်အချိန်မပေးနိုင်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောရင်း အင်းစိန်ဘက်ရှိ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံရှေ့သို့ အရောက်တွင် ကားကိုဝုန်းခနဲ ထိုးရပ် လိုက်လေ၏။ ကိုမင်းအောင်သည် ထိုခြံရှေ့ရှိ ရထားလုံးများ ရပ်ထားရာနေရာသို့ကြည့်၍

“ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း ဘင်နီရဲ့ ဆိုင်ကယ်ကိုတွေ့ပြီ၊ ဒီကောင် ဒီမှာ ရှိနေတယ်ဗျ၊ ကံကောင်းထောက်မလို့ ရှုဘီအန္တရာယ် မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဗျာ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စီးလာသော ဖို့ ဒ်ကားစုတ်ကလေးကို ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ မောင်းဝင်လိုက်သောအခါ ရွှေရောင်စာလုံးများ နှင့် ရေးထိုးထားသော ရွှေမြို့တော်ဟိုတယ်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ရွှေမြို့တော်ဟိုတယ်ကိုကြည့်၍ ဦးပေါ်ဦးက

“ဒီလိုချောင်ကျတဲ့ နေရာမှာ ဟိုတယ်လာဖွင့်ထားတာ စီးပွားရေးတွက်ခြေမှ ကိုက်ရဲ့ လားဗျာ”

ဟု ရေရွတ်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဒီဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဟာ ကျောက်လောက်က လူတစ်ယောက်ဗျ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဟိုတယ်မှာ နယ်မြို့တွေကဆင်းလာတဲ့ ကျောက်သမားတွေတည်းလေ့ရှိတယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ကို လာပြီး လောင်းကစားတဲ့ သူတွေ၊ လူသိမခံလိုတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေလဲ တည်းလေ့ရှိတယ်၊ ကျုပ်က ဒီဟိုတယ်မှာ တရားခံတစ်ယောက် ဖမ်းဖူးတယ်”

ဟု ပြောရင်း ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းမရှိ ကောင်တာရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားရင်း ဘင်နီနှင့်ရှုဘီ၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကိုမေးမြန်း၍ စုံစမ်းလေရာ ကောင်တာတွင် ထိုင်နေသာ တရုတ်လူငယ်လေးက

“ဆရာပြောတဲ့ စုံတွဲဟာ ဟိုတယ်ကို နေ့လယ် (၁) နာရီလောက်က ရောက်လာပါတယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်း အမျိုးသမီးက ရေကူးချင်တယ်ဆိုလို့ ဟိုတယ်နဘေးက ရေကူးကန်မှာ ရေကူးကြပါတယ်၊ ရေကူးပြီးတော့ သူတို့ ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုတာနဲ့ နေ့လယ်စာ စားကြတယ်၊ နေ့လယ်စာစားပြီး ကျွန်တော် သတိထားမိတာက ဘင်နီဆိုတဲ့ သူက အိပ်ခန်းထဲသွားဖို့ ကုလားမလေးကို တကျီကျီ ပူဆာနေပါတယ်၊ ကုလားမလေးကတော့ သူ့ချစ်သူကို ညှင်းဆဲလိုတာနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားတဲ့ ချက်ကစားတဲ့ ခုံကိုကြည့်ပြီး ချက်ကစားချင်သေးတယ်လို့ ပူဆာပါတယ်၊ ဒီတော့ ဘင်နီဆိုတဲ့ လူဟာ ကုလားမလေးကို မကျေမနပ်နဲ့ ချက်ကစားကြပါတယ်၊ ကုလားမလေးက သူ့ကိုနိုင်အောင်ကစားနိုင်မှ အိပ်ခန်းထဲကိုသွားမယ်လို့ ပြောသံကြားရပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် တစ်ယောက်မျှ ကံနာတစ်ယောက်ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော် သတိထားကြည့်တော့ ကုလားမလေးဟာ ချက်ကစားတဲ့ နေရာမှာ အလွန် ကျွမ်းကျင်တဲ့ အတွက် ဘင်နီဆိုတဲ့ လူဟာ အနိုင်မ

ကစားနိုင်ပါဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေတဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လာတဲ့ အခါ ကုလားမလေးဟာ သူ့ချစ်သူကို သနား ကရုဏာသက်ပြီး တမင်လျှော့ကစားပြီး အရှုံးပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အိပ်ခန်းထဲကိုရောက်သွားတာ နာရီဝက်လောက် ရှိသွားပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘုရား ဘုရား ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ အမိလိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ မိမ့် မိပျိုမလားမသိဘူး၊ ဘင်နီရဲ့ အခန်းနံပါတ်ကို အမြန်ဆုံးပြောပါ၊ ဒီကောင်ဟာ လူရှုပ်လူပွေဗျ၊ ကောင်မလေးရဲ့ အရှက်အတွက် စိုးရိမ်ရတယ်”

ဟု မေးမြန်းလေရာ တရုတ်လူငယ်လေးက

“သုံးထပ်က အခန်းနံပါတ် (၁၃) ပါဆရာ”

ဟု ဖြေလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေရာ တရုတ်လူငယ်လေးက

“နေပါဦးဆရာ”

ဟု အော်ဟစ်တားဆီးလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လှေကားအလယ်တွင် ရပ်တန့်၍

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ တရုတ်လူငယ်လေးက

“ဒီလိုပါဆရာ၊ စောစောတုန်းက သူတို့ တည်းနေတဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ရာခင်းတွေ၊ ခေါင်းဦးစွပ်တွေ အသစ်မခင်းရသေးလို့ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကောင်လေးနှစ်ယောက်က တံခါးသွားခေါက် ပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဘင်နီဆိုတဲ့ လူက ဒေါသတကြီးနဲ့ ဒီအခန်းကို တစ်နာရီအတွင်း ဘယ်

သူမှ လာမနှောင့်ယှက်နဲ့ လို့ ပြန်ပြီး အော်ဟစ်ပါတယ်။ တံခါးကိုတော့ လုံးဝဖွင့်မပေးပါဘူး။”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က တရုတ်လူငယ်လေး၏ စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘဲ ဟိုတယ် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် အနောက်မှ ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

ကိုမင်းအောင်သည် အခန်းနံပါတ် (၁၃) ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထု၍ ဘင်နီအား တံခါးဖွင့်ခိုင်းလေ၏။ ထိုအခါ အခန်းထဲတွင် ရှိနေသော ဘင်နီက စားပွဲထိုး လူငယ်များ ဟု ထင်မှတ်ကာ

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးလား၊ တစ်နာရီအတွင်း ငါ့ကိုမနှောင့်ယှက်နဲ့ လို့ မှာ ထားတာ နားမလည်ဘူးလား။”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြန်လည်အော်ဟစ်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုရိုက်သံကြောင့် အနီးအနားရှိ အခန်းများမှ လူများ သည် တအံ့တဩထွက်ကြည့်ကြလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ခိုင်း၍ မရသဖြင့် တံခါးကို ကိုယ်စောင်းနှင့် တိုက်ချိုးဖွင့်ရန် ကြံစည်လေ၏။ သို့သော် အခန်းတံခါးမှ လွန်စွာထူထဲသော ကျွန်းတံခါးကြီးဖြစ်နေ သဖြင့် အခက်ကြုံနေလေ၏။

ထို့နောက်တွင် မူ ဟိုတယ်အနောက်ဘက်ဝရန်တာသို့ သွား၍ ကြည့်ရှုပြီး လွန်စွာကြီးမားသော ရေပိုက်လုံးကြီးကိုမြင်သဖြင့် ကိုမင်းအောင် သည် ပိုက်လုံးအတိုင်း တွယ်ကပ်၍ တက်လေ၏။

ကိုမင်းအောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဂျမ်းဘားသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလှသဖြင့် ဘင်နီ၏ အခန်းနောက်သို့ လွယ်ကူစွာ ရောက်ရှိသွားပြီး ဝရန်တာငယ်လေးကို ခိုဆွဲ၍ တက်လိုက်ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် တဏှာရှူးဘင်နီ၏ အခန်းထဲသို့ အောင်မြင်စွာရောက်ရှိသွားပေပြီ။

ကျွန်ုပ်နှင့်စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးသည် အခန်းပြင်၌ ရပ်ရင်း ရှုဘီ၏ အရှက်အတွက်ရော ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ အန္တရာယ်အတွက်ပါ ပူပင်ရလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် အခန်းထဲမှ ထိုးသံကြိတ်သံ၊ ပြိုလဲသံများကို ကြားရပြီး မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကိုကြားရလေ၏။

ပြီးနောက် အခန်းတံခါးပွင့် လာပြီး ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“အိုင်ပီတို့ ဝင်ခဲ့ပါဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကော်ဇောပေါ်တွင် လဲကျနေသော ဘိုကပြား တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို စောင့်ဖြင့်ပတ်၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နေသော မိန်းမချောလေးကို တွေ့ရလေ၏။ သူမက ဆားပုလင်းမင်းအောင်အား

“ကျွန်မချစ်သူကို ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ အိပ်ခန်းထဲထိအောင် ဝင်ပြီး စော်ကားရသလား”

ဟု ဒေါသတကြီး မေးမြန်းလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မိန်းမချောလေးကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်

၎် ကြည့်၍

“ဒီမှာ ရူဘီ အဝတ်အစားတွေကို လုံခြုံအောင်သွားဝတ်ပါဦး၊ ပြီးမှ ကျုပ်ရှင်းပြပါမယ်၊ ကျုပ်နဲ့ အတူ ဟိုတယ်မန်နေဂျာနဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေ လဲ ပါပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ရူဘီသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသော မျက်လုံး များ ဖြင့်ကြည့်၍ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင် သွားလေ၏။ ခဏအကြာတွင် ဂါဝန်ရှည်ကြီးကို ကပိုကရိုဝတ်ဆင်၍ ပြ န်ထွက် လာလေ၏။ ထိုအခါ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ကျုပ်တို့ က အင်းစိန် စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေပါ၊ ဒီနေ့ မနက် မစွ တာရာဘီက သူ့ရဲ့ အိမ်မှာ ဓားပြတိုက်ပြီး သမီးလေးကို ပြန်ပေးဆွဲခံရ တယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအခါမှာ ဓားပြတိုက် ပြန်ပေး ဆွဲတဲ့ အမှုအစစ်မဟုတ်ဘဲ ဘင်နီဟာ ရူဘီကို ခိုးပြေးဖို့ ဉာဏ်ဆင်ထား တဲ့ ဓားပြမှုဆိုတာ သိသာထင်ရှားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ရူဘီက ကိုမင်းအောင်၏ စကားကိုဖြတ်၍ ဒေါမာန်ကြီးစွာဖြင့်

“ဪ . . .ဓားပြမှုအစစ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိရက်နဲ့ ကျွန်မ ချစ်သူ ကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ရသလား၊ ရှင်တို့ ဟာ အတော်ရက်စက် တဲ့ စုံထောက်တွေပဲ၊ ရှင်မှာ စာနာတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး မရှိဘူးလား၊ သူတစ်ပါးရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲရက်တယ်ရှင်”

ဟု စွတ်စွဲလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီမှာ ရူဘီ၊ ကျုပ်တို့ မှာ စာနာတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိလို့ ရူဘီကို လူယုတ်မာလက်ထဲက လွတ်အောင် အချိန်မီကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ ဘ

င်နီဆိုတဲ့ ကောင်ရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ရှုဘီ ဘယ်လောက်သိလို့ လဲ။ ဒီကောင်ဟာ အင်မတန် စိတ်သဘောထား ယုတ်ညံ့တဲ့ ယောက်ျားပိုင်းလုံး တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီကောင် အသက် (၁၄) နှစ်အရွယ် ကတည်းက ကျောင်းသူတစ်ဦးကို အဓမ္မကျင့်လို့ ကျောင်းထုတ်ခံရဖူးတယ်။ ပဲခူးက ဆေးလိပ်ခံပိုင်ရှင် အပျိုကြီးတစ်ယောက်ဆီကလဲ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အရချိုင်ဖူးတယ်။ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က စော်ဘွားကတော်ကြီး တစ်ယောက်ဆီကလဲ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ခိုးပြေးဖူးတယ်။ စော်ဘွားကတော်ကြီးက သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာ စိုးလို့ ပုလိပ်ကို မတိုင်ဘဲ နေတာပဲ။ အခုလဲ ရှုဘီဟာ အလွန်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသမီးမှန်းသိလို့ ရှုဘီရမယ့် အမွေတွေကို မက်မောပြီး အရကြံဖို့ ကြိုးစားတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ရှုဘီသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးပြူးဝိုင်းကာ တအံ့တဩဖြစ်သွားလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်၍ လက်ထိတ်ခတ်ခြင်းခံထားရသော ဘင်နီကိုဆွဲလှည့်၍

“ဟေ့ကောင် ဘင်နီ၊ ငါပြောတာမမှန်ဘူလား၊ မှန်သလား၊ ငါ့ကို လိမ်မယ်တော့မကြံနဲ့ နော်၊ မင်းကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုတွေ အကုန်လုံး ငါသိတယ်၊ လိမ်မယ်ညာမယ် ဆိုရင်တော့ အရင်က ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုတွေကို အကုန်လုံးလိုက်ဖော်လိုက်ရင် မင်းဟာ ဓားပြမှုတင်မကဘဲ အမှုပေါင်းစုံနဲ့ တစ်သက်လုံး ထောင်ထဲက မထွက်ရဘူးဖြစ်သွားမယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ ဘင်နီသည် လွန်စွာထိတ်လန့်သွားပြီး ရှုဘီကိုမဝံ့မရဲကြည့်၍

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရှုဘီ၊ သူပြောတာအားလုံး အမှန်တွေပါပဲ၊ ရှုဘီ့ကို မရရအောင် ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ရှုဘီ့ဒယ်ဒီရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ

ကို မက်မောလို့ ပါ”

ဟု ဝန်ခံ လိုက်လေ၏။ ဘင်နီ၏ စကားကိုနားထောင်၍ ရူဘီသည် ရှိ
က်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေလေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ရူဘီ၏ ဖခင် မစ္စတာရာဘီနှင့်ဇနီး ရောက်ရှိ
လာပြီး ရူဘီကိုခေါ်ယူသွားလေ၏။

ရူဘီသည် သူမမိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်ကာ တသိမ့်သိမ့် ရှိ
က်ငိုလေတော့၏။

မစ္စတာရာဘီက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍
ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်အား အဖိုးတန်လ
က်ဆောင်တစ်ခု ပို့ပေးမည်ဟု ကတိပြုလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လက်ဆောင်ကို ပေးပို့ရန် မလိုကြောင်း
ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

*

အခန်း(၂)

ထိုနေ့ညနေ ညစာကို ဂင်ဇာဟိုတယ်တွင် ကျွန်ုပ်က ဒကာခံ၍ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဦးပေါ်ဦးကြီးကို တရုတ်စာဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အားပါးတရ စားရင်းရယ်မော၍

“ဟဲဟဲ . . . လူယုတ်မာဘင်နီကို ဟိုတယ်အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီးဖမ်းတဲ့ သည်းထိတ်ရင်ဖို စွန့်စားခန်းလေးကို ပြောပါဦးဗျ၊ ကုလားမလေးရူဘီဟာ လူယုတ်မာဘင်နီရဲ့ အစော်ကားခံလိုက် ရသလား ဆိုတာ သိချင်လှပြီ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဦးပေါ်ဦး၏ မေးခွန်းကို စိတ်ဝင်စားလှသဖြင့် ကိုမင်းအောင်၏ အဖြေကို နားစွင့်နေလိုက်၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အခေါက်ကင်တစ်ဖတ်ကို တူဖြင့်ယူ၍ တကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားလိုက်ပြီး

“အိုင်ပီတို့ သိချင်နေလဲ ပြောရတာမှာ ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘင်နီအခန်းဝရန်တာကိုရောက်ပြီး တံခါးကိုအသာတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်သွားတော့ အိပ်ခန်းအနီးကို ရောက်သွားတယ်၊ ဒီအခါမှာ ရူဘီရဲ့ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်၊ ရူဘီက ကုတင်ပေါ်မှာ ဗျ၊ ဘင်နီကတော့ မကျေမနပ်ဖြစ်တဲ့ အသံနဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုကိုကို အရူးမလုပ်ပါနဲ့ ရူဘီ၊ ကိုကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ရူဘီအနားကို တိုးကပ်သွားတယ်၊

ရှေ့ဆက်ပြီး အသေးစိတ်တွေကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူးဗျ၊ ပြောလို့ လဲ မသင့်တော်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ရှုဘီဟာ ဘင်နီကို မရိုးမရွဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုးကျီစားပြီးမှ လက်ခံခဲ့သဘောရှိတယ်၊ ဒီလို ကျီစားချင်တဲ့ စိတ်ကလေးရှိတာ ရှုဘီ ကံကောင်းသွားတယ်၊ ကျုပ်လဲ အိပ်ခန်းထဲကို ဇွတ်အတင်းဝင်သွားပြီး တဏှာရူးဘင်နီကို ဂုတ်ကနေဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်၊ ဘင်နီဟာ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ပါလာပြီးမှ ကြောက်ကန်ကန်ပြီး ကျုပ်ကို ခုခံဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒါကြောင့် မေးစွေကို နောက်ကောက်ကျအောင်ထိုးပြီး လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ရတာပဲဗျ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးက ရင်ကိုလက်ဖြင့်ဖိ၍

“ကုလားမလေးရှုဘီ ဘင်နီရဲ့ အစော်ကားမခံရတာ ကံကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကဝင်၍

“ရှုဘီက ကိုမင်းအောင်ကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့ အပြင် ကြိမ်းလားမောင်းလားလုပ်နေတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီအတွက် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရှုဘီကို ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ကရုဏာသက်တဲ့ စိတ်တောင် ဖြစ်မိပါသေးတယ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ အင်မတန်ဆန်းကြယ်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုပဲ၊ အချစ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်နေရင် ဘယ်လောက်ပဲ အသိဉာဏ်ကြီးတဲ့ သူ၊ ပညာကြီးတဲ့ သူချစ်ပါစေ၊ ရူးသွပ်မြဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်မဟုတ်လား”

ဟု ပြောကာ သူ၏ စကားကို အဆုံးသတ် လိုက်လေတော့၏။ ထိုနေ့

ညက ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် ညအတော်နက်မှ လမ်းခွဲ၍
ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးချော ‘မေ’က
စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်တံခါးမဖွင့်ပေးသဖြင့် ကားပေါ်မှာ ပင် အိပ်စက်ခဲ့ရ
လေ၏။

★

အခန်း(၃)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီ ရုံးခန်းအတွင်း ရောက်တတ်ရာရာစကားများကို ပြောဆိုနေကြလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကမူ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်၍ လွန်စွာထူထဲသော သရဲတစ္ဆေတို့ အကြောင်း စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

ထိုစာအုပ်ကြီးသည် မူလက ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် ရေးသားထားပြီး တစ္ဆေဘူတဟု အမည်တွင် လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင် ဖတ်ရှုသောစာအုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် လွန်စွာကြီးမားသော ထီးစုတ်ကြီးတစ်ချောင်းကို ဆောင်း၍ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီ ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာလေ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်က ဦးပေါ်ဦးကြီးကို ကြည့်၍

“ထီးစုတ်ကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ ဘယ်ကလာသလဲဦးပေါ်ဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ထီးကြီးမှာ ဗေဒင်လက္ခဏာဆရာပေါ် အနုစိတ်ဟောသည် လို့ ရေးလိုက်ရင် စုံထောက်အလုပ်ထက် စီးပွားဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

ဟု နောက်ပြောင် လိုက်လေရာ စုံထောက်ကိုတင်လှကလည်း ရယ်မော၍

“ဒီလောက်ရာသီဥတုပူပြင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ထီးမဆောင်းလို့ ဖြစ်မ

လားဗျ၊ ရေဘူးနဲ့ ဖိနပ်မပါရင် နွေခါမှ သိဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးတယ်
မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်လွယ်အိတ်ထဲမှာ ရေဘူးလဲပါတယ်၊ ကတ္တီ
ပါဖိနပ်လဲ စီးထားတယ်၊ ဟောဒီက ထီးကြီးကိုလဲ ဘယ်သွားသွားဆော
င်ထားတယ်၊ အခုလို ရာသီဥတုပူပြင်းတဲ့ အချိန်မှာ ထီးကိုတီထွင်ပေးတဲ့
သူကို ကျုပ်တော့ ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆရာပွဆိုသော စုံထောက်ကြီးက

“ထီးကို ဘယ်သူထွင်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိလို့ လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခေါင်းခါ၍

“ဘယ်သိပါ့မလဲဗျ၊ ကိုမင်းအောင်ဆိုတဲ့ စွယ်စုံကျမ်းကြီးပဲ သိမှာ ပေါ့

”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အခန်းထောင့်တွင် ထိုင်၍ တစ္ဆေဘူတစာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ရှု
နေသော ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စာအုပ်ကိုပိတ်၍

“ထီးကို ဘယ်သူစပြီးထွင်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတိအ
ကျမသိဘူးဗျ၊ ဘယ်ခုနှစ်၊ ဘယ်ခေတ်လောက်မှာ စတင်ခဲ့သလဲဆိုတာ
တောင် ခန့်မှန်းလို့ မရဘူး၊ အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံတွေနဲ့ အီဂျစ်နိုင်ငံမှာ အပူဒ
ဏ်ကိုကာကွယ်ဖို့ ထီးကိုစတင်အသုံးပြုခဲ့တယ်လို့ ယူဆရတယ်၊ နောက်
အယူအဆတစ်ခုကတော့ ထီးဟာ သာမန် လူတွေအတွက် မဟုတ်ဘူး ၊
ဘုရင်ဧကရာဇ်တွေကို မကောင်းဆိုးဝါး မပူးကပ်နိုင်အောင် ရည်ရွယ်ပြီး
ပြုလုပ်ခဲ့တယ်လို့ အယူအဆရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ရှေးခေတ်ဘုရင်တွေ ရွှေထီးဆောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါကြောင့်ကိုး”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆက်လက်၍

“ရှေးအခါက ဧကရာဇ်တစ်ပါးဟာ နေပူထဲကို ထွက်တိုင်း ခေါင်းကို က်ဝေဒနာကို ခံစားနေရတယ်။ ဒါကြောင့် သမားတော်ကြီးတွေကို ကုသ ခိုင်းတော့ သမားတော်တွေက ဘုရင်ကြီးရဲ့ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာဟာ မ ကောင်းဆိုးဝါးပူးကပ်ခံရတယ်လို့ ယူဆခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းတော်ကို မကောင်းဆိုးဝါးမပူးကပ်ဖို့ အတွက် ဆောင်းစရာတစ်ခုခု စီရင်ရာကနေပြီး ထီးဖြစ်ပေါ်လာတယ်လို့ အယူအ ဆရှိတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ နန်းတော် ပြင်ပမှာ သာ ရှိတယ်လို့ ယူဆတဲ့ အတွက် နန်းတော်အတွင်းနဲ့ အဆောက်အအုံများ အတွင်းမှာ ထီးဆောင်းခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။ နန်းတော်တွင်းက နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ စိတ်ဆိုးမှာ ကိုလဲ စိုးရိမ်ခဲ့လို့ ဖြစ်တယ်။ (၁၈) ရာစု အစပိုင်းလောက်မှာ ထီးဆောင်းတဲ့ ဓလေ့ဟာ အာရှတိုက်ကနေ ဥရောပတိုက်ကို ကူးပြောင်း လာခဲ့တယ်။ ဥရောပတိုက်မှာ မိုးဒဏ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ထီးကိုဆောင်းတာဖြစ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၂၀၀)လောက်က ဘော်တီမိုးမြို့က ဈေးဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဟာ အိန္ဒိယကလာတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးက ထီးတစ်ချောင်းကိုရခဲ့တယ်။ သူဟာ မြို့လယ်ခေါင်ကို လျှောက်သွားပြီး မဝံ့မရဲနဲ့ သူ့ရဲ့ ထီးကို ဖွင့်ဆောင်းခဲ့တာ လူအများက တအံ့တဩငေးမော ကြည့်ကြတယ်။ အမျိုးသမီးတွေ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်။ မြင်းတွေ ထိတ်လန့်ပြီး ခုန်ပေါက်ခဲ့ တယ်။ ကလေးတွေက ခဲတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ခဲ့လို့ မြို့တစ်မြို့လုံး ရုတ်ရုတ် သဲသဲ ဖြစ်သွားတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များက တဝါးဝါး ရယ် မောကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကိုမင်းအောင်၏ စကားကို နားထောင်၍

“ရှေးကလူတွေဟာ အတော်ရယ်ရတယ်နော်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာရင် အနာဂတ်လူသားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနဲ့ တွေးပုံခေါ်ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး ရယ်စရာလို့ သတ်မှတ်ဦးမှာ သေချာတယ်၊ ခေတ်မှီ တိုးတက်လာတာနဲ့ အမျှ အတွေးအခေါ်တွေဟာလဲ ပြောင်းလဲလာတာပေါ့ဗျာ၊ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ သင်္ချာပညာ ဘယ်လောက် တိုးတက်လာသလဲဆိုတာ ဒီနေ့ခေတ် သမိုင်းပညာရှင်တွေ တွေ့ထားတဲ့ လက်ရေးမူတစ်ခုကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ်၊ ခရစ်နှစ် (၁၁၃၆) ခုနှစ် ဂရိနိုင်ငံမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ အသက် (၂၆) နှစ်ရှိပါက လောကမှာ ရက်ပေါင်းမည်မျှ၊ နာရီပေါင်းမည်မျှ အသက်ရှင်ခဲ့ပြီလဲဆိုတာ အမေးပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ လူတွေ သိချင်ခဲ့တယ်၊ ဒီပြဿနာရဲ့ အဖြေကို နော့ဗရီရောမြို့က အသက် (၂၆) နှစ်အရွယ် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက အဖြေထုတ်ပေးခဲ့လို့ လူအများ ရဲ့ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကို ခံရတယ်ဆိုတဲ့ မှတ်တမ်းရှိတယ်ဗျာ၊ ဒီပုစ္ဆာရဲ့ အဖြေကို ရှာပေးနိုင်တဲ့ အတွက် ပညာရှိ ကဝိတစ်ဆူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရတယ်ဆိုပဲ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ရယ်မော၍

“ဒီလောက်လွယ်တဲ့ ပုစ္ဆာကိုဖြေနိုင်တာနဲ့ ပညာရှိဖြစ်တာပဲလား၊ ကျုပ်တို့ တွက်ချက်ကြည့်ရင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အဖြေရှာလို့ ရတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ ပြာတာမောင်ရွှေ ရောက်ရှိလာပြီး စပ်ဖြဖြမျက်နှာပေးနှင့်

“ဆရာတို့ ရေ မင်းကြီးဆူနေပြီ၊ လက်ဖက်ခြောက်ခပ်ဖို့ သွားကြပေ
တော့၊ လူသတ်မှု ဖြစ်ပြန်ပြီတဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ဦးပေါဦးက ပြာတာမောင်ရွှေ၏ ဇက်ပိုး
ကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြောင်းခနဲရိုက်၍

“ဒီကောင် တော်တော်လာဘ်မကောင်းတဲ့ အကောင်၊ ဒီအကောင်
လာတာနဲ့ အမှုကတစ်ပြိုင်တည်း ပါ လာပြီ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေရာ ပြာတာမောင်ရွှေလည်း အနီးမှ ထွက်ပြေး
လေတော့၏။

*

အခန်း(၄)

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ သည် ပုလိပ်မင်းကြီး၏ ရုံးခန်းသို့ဝင်ရန်အတွက် ကြယ်သီးများ တပ်ခြင်း၊ ဖိနပ်ကြိုးနှင့် ခါးပတ်ခေါင်းများကို သေသပ်အောင်ပြုပြင်ခြင်းတို့ ပြုရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်တစ်ယောက်သာ ကျွန်ုပ်တို့ ကို မစောင့်ဘဲ မင်းကြီးရုံးခန်းသို့ ဦးစွာဝင်သွားပြီဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ လူစုသည် မင်းကြီးရုံးခန်းသို့ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ဝင်ရောက်သွားလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မင်းကြီးစားပွဲရှေ့က လားထိုင်တွင် အကျအနထိုင်၍ ဂျန်ပလေးယား မုတ်ဆိတ်စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မင်းကြီးရှေ့တွင် စီးကရက်ကိုဖွာ၍ အေးဆေးစွာ ရှိနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များမှ မူ မင်းကြီးရှေ့တွင် တန်းစီရပ်ရင်း အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြစ်နေရှာ၏။ စုံထောက်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ ၏ မျက်နှာကို တစ်ဦးချင်း လိုက်လံကြည့်ရှုရင်း ဦးပေါ်ဦးကြီးထံသို့ ရောက်သောအခါ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး လက်ညှိုးထိုး၍

“ထီး... ထီး... ထီး ကြီးပါလား”

ဟု အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါမှာ ပင် ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် သူ၏ လက်ထဲတွင် ယောင်ယမ်း၍ ယူဆောင်လာခဲ့သော ထီးစုတ်ကြီးကို သတိရ၍ အလန့်တကြား လွှတ်ချ လိုက်လေ၏။ မင်းကြီးသည် ဦးပေါ်ဦး၏ ထီးစုတ်ကြီးကို အဘယ်ကြောင့် ထိတ်လန့်နေသည် မသိ။

စုံထောက်မင်းကြီးသည် ဦးပေါ်ဦးကြီးကိုကြည့်၍

“လူကလေး ထီးကြီးကို ရုံးခန်းအပြင်ကို အမြန်ဆုံးသွားပစ်လိုက်စမ်းပါ”

ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် သူ၏ ထီးကြီးကို ရုံးခန်းအပြင်သို့ ထုတ်သွားလေ၏။

ထိုအခါမှ ပင် စုံထောက်မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ ဘက်သို့လှည့်၍

“ဘောင်ဒရီလမ်းမှာ ဦးပေတလူဆိုတဲ့ သူဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလေလံပွဲတစ်ခု ကျင်းပတယ်၊ ဒီလေလံပွဲကို ရောင်စုံထီးဆောင်းထားတဲ့ မိန်းမချောလေးငါးယောက်ရောက် လာပြီး ဦးပေတလူ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်လို့ သတင်းရတယ်၊ ဒါကြောင့် ထီးကိုမြင်ရင် ကျွန်ုပ်ထိတ်လန့်နေတယ်၊ လူကလေးတို့ ကျွန်ုပ်ရုံးခန်းထဲကို ထီးမယူလာပါနဲ့ ၊ ဦးပေတလူ အသတ်ခံရတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလေလံပွဲကို အမြန်ဆုံးသွားပြီး လူသတ်မှုကို စုံစမ်းကြပါ၊ တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားကြပါ၊ စီအိုင်ဒီကို သိက္ခာကျအောင် မလုပ်ကြပါနဲ့ ”

ဟု ဆိုကာ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးခန်းထဲမှာ မောင်းထုတ် လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်သုံးဦးသည် ဖို့ ဒ်ကားစုတ်ကလေးကို စက်နိုး၍ ဘောင်ဒရီလမ်းသို့ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

လမ်းတွင် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ မောင်းနှင်လာသော ကားမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ကားကိုကျော်တက်၍ မီးခိုးတလူလူဖြင့် မောင်းနှင်သွားလေ၏။ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ၎င်းတို့ ကားကို ကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ဟဲ ဟဲ . . . ဒီလူတွေကား ရှေ့ကျရင် ပျက်နေမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်ဗျို့”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ခဏကြာအောင် မောင်းနှင်ပြီး ဦးပေါ်ဦးပြောသကဲ့သို့ပင် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ ကားစုတ်ကြီး လမ်းတွင် ပျက်နေသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် ကားကိုတွန်းလျက် ရှိနေပြီး ဆရာပွကြီးက ကားပေါ်မှ နေ၍ စက်နှိုးရန်ကြိုးစားနေလေ၏။ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ကားကို ၎င်းတို့ အနီးသို့ ကပ်မောင်း၍ အရှိန်လျှော့ကာ

“ဟေ့လူတွေ ဓာတ်ဆီနဲ့ မီးခြစ်ယူမလား”

ဟု နောက်ပြောင်လေရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် ရူးရူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကားကလေးသည် ဘောင်ဒရီလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဘက်သို့လှည့်၍

“ဘယ်ကို မောင်းရမှာ လဲ ကိုမင်းအောင်”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က လမ်းပြပေးလေ၏။

ခဏအကြာတွင် မှန်များ အပြည့်ကာရံထားသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ သို့ ရောက်လေ၏။

မှန်ထဲတွင် ပြထားသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကိုလည်း တွေ့ရ

လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“ဒီဆိုင်ရဲ့ ပိုင်ရှင် ဦးပေတလူကို ကျွန်တော်သိတယ်ဗျ၊ သူဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ဝါသနာအလွန်ကြီးတဲ့ သူပဲ၊ ဦးပေတလူဟာ ရံဖန်ရံခါမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလေလံပွဲ လုပ်လေ့ရှိတယ်၊ သူ့ရဲ့ လေလံပွဲကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဝါသနာအိုးတွေ တက်ရောက်လေ့ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော်များ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဗဟန်းဂိတ်မှ ဌာနအုပ်လူဝကြီးက ကြိုဆို၍ ဆိုင်အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဆိုင်ထဲတွင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အဟောင်းအနွမ်းမျိုးစုံကို တွေ့ရလေ၏။ ဦးပေါဦးက ဟောင်းနွမ်းသော အိုးငယ်လေးပေါ်တွင် ရေးသားထားသော ဈေးနှုန်းကိုကြည့်၍

“ဘုရား ဘုရား . . . ဒီလောက်ဟောင်းနွမ်းတဲ့ အိုးကလေးကို ငွေတစ်ရာပေးဝယ်မယ့်သူ ရှိပါ့မလား”

ဟု ရေရွတ်လေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အိုးကလေးကို ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဝါသနာအိုးတွေအတွက်ကတော့ သူတို့ တန်ဖိုးထားတဲ့ ပစ္စည်းမှန်ရင် တစ်ရာမကဘူး၊ တစ်သိန်းပေးပြီး ဝယ်မှာ ပဲဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင် မူ ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဌာနအုပ်လူဝကြီး၏ နောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ ဌာနအုပ်ကြီးသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ခင်းကျင်းထားသော အခန်းလေးနောက်ရှိ ရုံးခန်းငယ်လေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ရုံးခန်းလေး၏ စားပွဲခုံပေါ်တွင် အသက် (၅၀) ဝန်းကျင် လူတစ်ဦး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး သေဆုံးနေလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သေသူ၏ မျက်နှာကို ဆွဲမကြည့်လိုက် သောအခါ နဖူးတွင် လွန်စွာသေးငယ်သော မြားငယ်လေးတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မြားကလေးကိုကြည့်လျက် လေသံတီးတိုးဖြင့်

“အဆိပ်မြားပါလား၊ မြားကို ဘယ်သူမှ လက်နဲ့ မကိုင်ဘို့ သတိပေး ထားပါဗျာ၊ လက်နဲ့ ကိုင်မိရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ဒါဟာ နယ်စပ်ဒေသ တွေမှာ အသုံးပြုလေ့ရှိတဲ့ အသံတိတ်လက်နက်ပဲ၊ သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ လူသတ်သမားဟာ ဦးပေတလူရဲ့ နဖူးတည့်တည့်ကို အဆိပ်မြားကလေးနဲ့ ပစ်သွားတာကိုထောက်ရင် ဒီလက်နက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတော်ကျွမ်းကျင်ပုံရတယ်၊ ကဲ . . .အမှုဖြစ်ပွားပုံကို ပြောပါဦး။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဌာနအုပ်လူကြီးက

“သေသူ ဦးပေတလူဟာ မိသားစုမရှိပါဘူး၊ တစ်ကိုယ်တည်းနေတဲ့ လူပါ။ ဦးပေတလူမှာ တပည့်တစ်ယောက်တော့ရှိပါတယ်၊ ဒီနေ့မနက် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလေလံပွဲလုပ်ပါသေးတယ်၊ လေလံပွဲပြီးတဲ့ နောက်မှာ လေလံပွဲကိုလာတဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဦးပေတလူဟာ ရုံးခန်းထဲမှာ အတန်ကြာအောင် ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ခဏကြာတော့ ဦးပေတလူက သူတပည့် မောင်စိန်ကိုခေါ်ပြီး မိန်းမချောလေးက ဖာလူဒါသောက်ချင်တဲ့ အတွက် မြို့ထဲကို သွားဝယ်ပေးဖို့ ပြောပါတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ မောင်စိန်ဟာ ဖာလူဒါဝယ်ပြီး ပြန်လာတဲ့ အခါမှာ သူ့ဆရာရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်တွေ့ရတာပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့ကို

အကြောင်းကြားခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က စားပွဲခုံရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု၍ ဆံချည်မျှင် တစ်စကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး

“မိန်းမချောလေးဟာ ဆံပင်အတော်ကောင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ၊ နောက်ပြီး သူဟာ ခေတ်ဆန်ပြီး လူနေမှုအဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ အတန်းအစားထဲကပဲ”

ဟု ပြောရင်း ဦးပေတလူ၏ တပည့် မောင်စိန်၏ ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“တရားခံလို့ ယူဆရတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကို ပြောပြပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်စိန်သည် ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့်

“ဒီအမျိုးသမီးကို အရင်က မကြာခဏမြင်ဖူးပါတယ်၊ သူဟာ ဆရာနဲ့ သိကျွမ်းပါတယ်၊ အော်စတင်ကားလေးတစ်စီးနဲ့ လာလေ့ရှိတယ်၊ သူဟာ လေလံပွဲကို ရောက် လာပြီး အင်းဝခေတ်က ရေတကောင်းကြီးတစ်လုံးကို ဈေးအကြီးဆုံးပေးပြီး လေလံဆွဲခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာ ဦးပေတလူနဲ့ လေလံပွဲတော်တော်များများ ကျင်းပခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့လေလံပွဲကတော့ အတော်လေးကို ထူးခြားပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က အနီးရှိခုံတွင် ဝင်ထိုင်၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ မောင်စိန်၏ စကားကို နားထောင်နေ၏ ။ မောင်စိန်က အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ဒီနေ့လေလံပွဲစပြီးမကြာပါဘူး၊ ရောင်စုံထီးဆောင်းထားတဲ့ မိန်းမချောလေး လေးယောက် လေလံပွဲကိုရောက်လာပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးသည် သူ၏ ထီးစုတ်ကြီးကို ယောင်ယ

မီး၍ ငွေကြည့် လိုက်လေ၏။

“ဒီနေ့လုပ်ခဲ့တဲ့ လေလံပွဲဟာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်
လျှောက်မှာ အစည်ကားဆုံးပါ။ လေလံပစ်တဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေလ
ည်း အတော်စုံလင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြင်သစ် လူမျိုးတွေ
တောင် စိတ်ဝင်စားပြီး ရောက်လာကြပါတယ်။ လေလံပွဲစပြီး မကြာပါ
ဘူး၊ အဝါရောင်ထီး ဆောင်းထားတဲ့ မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်ရော
က် လာပြီး လူအုပ်ထဲမှာ လာထိုင်ပါတယ်။ နောက်
အနီရောင်ထီးဆောင်းထားတဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်
ရောက်လာပြန်တယ်။ နောက်ပြီး မကြာပါဘူး၊ အစိမ်းရောင်၊ အပြာရော
င် ထီးဆောင်းထားတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေလဲ ရောက်လာပြန်တယ်။
မိန်းမချောလေးတွေဟာ ထီးကအနီရောင်ဆို အဝတ်အစားကိုလဲ အထ
က်အောက်အနီရောင်ပဲ ဝတ်ဆင်ထားပါတယ်။ သူတို့ လေးယောက်ဟာ
အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး ချောလွန်းလှလွန်းတော့ လေလံပွဲတက်ရော
က်လာတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဝါသနာအိုးတွေက သူတို့ ကိုပဲ ငဲ့စောင်းကြ
ည့်နေကြပါတယ်။ လေလံပွဲ လုပ်တဲ့ နေရာကလဲ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ရှေ့
မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဆိုတော့ မနက်ခင်းနေရောင် နုနုလေးကျနေတာမို့ မိန်း
မချောလေးတွေဟာ ဝါစိမ်းနီပြာ ထီးကိုယ်စီဆောင်းထားတာကို ဘယ်
သူမှ မပြောသာပါဘူး။ သူတို့ လေးယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် သိကျွမ်းကြပုံလဲ မပေါ်ကြပါဘူး။
တစ်ယောက်တစ်နေရာစီထိုင်ပြီး လေလံပွဲကို ကြည့်ရှုနေပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့
ခဏကြာတော့ သူတို့ လေးယောက်ထက် ပိုချောပိုလှတဲ့ မိန်းမချောလေး
တစ်ယောက်ဟာ အနက်ရောင်ထီးကိုဆောင်းပြီး မိန်းမချောလေးယော
က်ရဲ့ အလည် တည့်တည့်လောက်မှာ နေရာယူပြီး ထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်
တော်ဟာ အဲဒီအချိန်မှာ လေလံပွဲလုပ်တဲ့ စင်ပေါ်မှာ ရှိလို့ သူတို့ နေရာ

ယူပုံကို သတိထားမိလိုက်ပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ အနီးရှိစားပွဲခုံပေါ်ရှိ စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးသားပြလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် မောင်စိန်ရေးပြသောပုံစံကို ကြည့်၍ စိတ်ဝင်တစားခေါင်းညိတ်လေ၏။ မောင်စိန်က ဆက်လက်၍

“ဝါ၊ စိမ်း၊ နီ၊ ပြာ ထီးဆောင်းထားတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေဟာ လေလံပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားဟန် မပြပေမယ့် အနက်ရောက်ထီးဆောင်းထားတဲ့ မိန်းမချောလေးကတော့ အင်းဝခေတ်က ရေတကောင်းလေးတစ်လုံးကို ပြင်သစ်လူမျိုး ရှေးဟောင်းဝါသနာရှင်တစ်ဦးနဲ့ အပြိုင် ငွေ (၁၀၀) ကျပ်တိတိပေးပြီး လေလံဆွဲခဲ့တယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့လေလံပွဲမှာ ငွေ (၁၀၀) ကျပ်ဟာ အမြင့်ဆုံးဈေးဖြစ်လို့ မိန်းမချောလေးကို အားလုံးက သတိပြုမိလိုက်တယ်၊ ပြင်သစ်လူမျိုး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဝါသနာအိုးကြီးဟာ မိန်းမချောလေးကို ဒေါသပုန်ထပြီး လေလံပွဲကပြန်သွားတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ လေလံပွဲပြီးတော့ ရောင်စုံထီးကိုယ်စီနဲ့ မိန်းမချောလေးတွေဟာ အသီးသီးထပြန်သွားပေမယ့် အနက်ရောင်ထီးဆောင်းထားတဲ့ မိန်းမချောလေးကတော့ လေလံပွဲက မပြန်သေးဘဲ ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးပေတလူကို ကုန်းဘောင်ခေတ်က နန်းတွင်းက အပျိုတော်တစ်ဦးပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကြေးမုံမှန်တစ်ချပ်အကြောင်းကို ပြောပြတယ်၊

ဦးပေတလူဟာ ကြေးမုံမှန်အကြောင်းကို ကြားတာနဲ့ အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ အဲဒီကြေးမုံမှန်ဘယ်မှာ ရှိသလဲလို့ တတွတ်တွတ်မေးတယ်။ ဒီတော့ မိန်းမချောလေးက လေလံပွဲပြီးမှ ရှင့်ကို အေးအေးဆေးဆေးပြောပြပါမယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောရမှာ အရှည်ကြီးလို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လေလံပွဲပြီးတဲ့ အခါမှာ မိန်းမချောလေးဟာ အရောင်းဆိုင်နောက်က ရုံးခန်းလေးထဲမှာ ဦးပေတလူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ မိန်းမချောလေးဟာ ဆရာနဲ့ ခဏကြာအောင် စကားပြောပြီး ဆရာဟာ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး မိန်းမချောလေးအတွက် ဖာလူဒါဝယ်ခိုင်းပါတယ်။ ဖာလူဒါဝယ်ပြီး ပြန်အလာမှာ ဦးပေတလူသေနေတဲ့ မြင်ကွင်းကို တွေ့ရတာပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ထဲသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး မောင်စိန်ဘက်သို့လှည့်ကာ

“လူသတ်မှုဟာ ရန်ငြိုးရန်စတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ပွားတဲ့ အမှုလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဒီအမှုမှာ အတော်ထူးဆန်းနေတာက ရောင်စုံထီးဆောင်းထားတဲ့ မိန်းမချောလေးတွေပဲ။ သူတို့ ဟာ တရားခံနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်မှုရှိနေမယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်”

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ နေရာသို့ ဝင်ရောက် လာပြီး အာပေါင်အာရင်း သန်သန်ဖြင့် ဆူညံစွာပြောဆိုနေလေ၏။

စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်သည် သေသူ၏ အလောင်းကြီးကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ

“ဒီလူရဲ့ မျက်နှာက မြားကလေးစိုက်ရုံနဲ့ ဘာလို့ ပြာနှမ်းနေတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်ကာ မြားကိုနုတ်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ စုံထောက်ကိုတင်လှက

“ဟေ့လူ၊ မျက်နှာပြာနှမ်းနေရင် အဆိပ်မိလို့ ပဲဗျ၊ ဒါ အဆိပ်ကြောင့် သေဆုံးရတာ၊ မြားကို သွားမကိုင်းနဲ့ ”

ဟု လူတတ်ကြီးလုပ်၍ ပြောလေရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်သည် နောက်သို့ အလန့်တကြား ခုန်ဆုတ် လိုက်လေ၏။

ဆရာပွဆိုသော စုံထောက်ကြီးကလည်း မှန်ဘီလူး တစ်လက်ဖြင့် သေသူ၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လေ၏။ ကျန်စုံထောက်များကလည်း ဦးပေတလူ၏ တပည့်မောင်စိန်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးမြန်းကြကုန်၏။ မောင်စိန်သည် ၎င်းတို့ ၏ မေးခွန်းများကို နားထောင်၍ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ လာပြီး

“ဆရာတို့ မေးခွန်းတွေက များ လွန်းလို့ ဘယ်သူမေးတာကို အရင်ဖြေရမှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်ကိုတင်လှက

“ဟေ့ကောင်၊ အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့ ဒီမှာ မေးတာကို ကောင်းကောင်း ဖြေ၊ မဖြေရင် စီအိုင်ဒီမှာ ချုပ်ထားပြီးမေးရမလား”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လေရာ မောင်စိန်သည် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ၎င်းတို့၏ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ မေးခွန်းများကို ဖြေရလေတော့၏။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် စုံထောက်သောနေရာတွင် လွန်စွာ ညံ့ဖျင်းကြသော်လည်း ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို အသားလွတ်မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေသူများ ဖြစ်၏။

၎င်းတို့ သည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း
ကို အစဉ်သဖြင့် ရှာဖွေနေသူများ ဖြစ်၏။

ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် အရည်အချင်းမရှိသူတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း လွန်စွာ လူအထင်ကြီးခံချင်သူများ လည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပုလိပ်များ ရှေ့တွင် သေသူကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ရှုခြင်း၊ အခန်းအကျယ်အဝန်းကို ပေကြိုးဖြင့်တိုင်းတာခြင်း၊ အလောင်းကြီးကို ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခြင်းစသည့် အမှုများကို ပြုကြကုန်၏။

ထို့နောက် ဆူညံစွာအော်ဟစ်၍ ထင်ရာမြင်ရာကို ပြောဆိုကြလေ၏ ။ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်က

“ကျုပ်တော့ မောင်စိန်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို မသင်္ကာဘူး၊ ဒီကောင်နဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပေါင်းပြီး ဦးပေတလူကို သတ်တာဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ကိုတင်လှကလည်း

“ဦးပေတလူကို သတ်ပြီး မိန်းကလေးက မီးခံသေတ္တာထဲက ငွေတွေကိုယူမယ်ဗျာ၊ မောင်စိန်ကိုတော့ ပုလိပ်တွေမေးတာ ဖြေဖို့ ထားခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ ပြီးမှ မိန်းကလေးနဲ့ မောင်စိန် ပြန်တွေ့ပြီး ဝေစုခွဲကြမယ်၊ ဒါမျိုးတွေရိုးနေပြီ၊ ဒီတော့ မောင်စိန်ကိုဖမ်းပြီး စစ်ဆေးရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်စိန်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်၍

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်ဘာမှ မသိပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် ဦးပေတလူ၏ အံ့ဆွဲထဲတွင် ရှိသော သော့ဖြင့် မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်လှစ်လေရာ မီးခံသေတ္တာထဲတွင် ငွေထုပ်များ သည် အစီအရီပင် ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်က မီးခံသေတ္တာကိုကြည့်၍

“လူသတ်သမားဟာ မီးခံသေတ္တာကို မဖွင့်ခဲ့ဖူးဗျ၊ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ပစ္စည်းတွေဟာ အားလုံး နေသားတကျရှိတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့သော် ဆရာပွဆိုသော စုံထောက်ကြီးက လေသံကို မလျော့သေးဘဲ

“ဒီဆိုင်မှာ ရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေဟာ အတော်တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ဒီတော့ မီးခံသေတ္တာထဲက ပစ္စည်းကိုမယူရင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကို ယူလို့ ရတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုက

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ထောက်ခံကြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စိန်က

“ဒီဆိုင်မှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး သူ့နေရာနဲ့ သူ စနစ်တကျ စာရင်းသွင်းထားပါတယ်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကို ယူသွားမယ်ဆိုရင် စာရင်းကိုစစ်ကြည့်လိုက်ရင် သိနိုင်ပါတယ်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အပျောက်အရှု မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြန်၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သေသူကို စိတ်တိုင်းကျ စစ်ဆေးပြီးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကို ပြန်ရန်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ဘောင်ဒရီလမ်းခြံကြီးထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏

။ ခြံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က ဖို့ ဒ်ကားစုတ်ကလေး၏ တံခါးကို ဖွင့်နေခိုက်တွင် စုံထောက်ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခြံရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ကြည့်၍

“ဗိုက်ဆာတယ်ဗျာ၊ ဟိုရှေ့က အသုပ်ဆိုင်လေးနဲ့ တူတယ်၊ အသုပ်စားရအောင်”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အသုပ်ဆိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် စားချင်စဖွယ်ပြင်ဆင်ထားသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဘက်သို့လှည့်၍

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမင်းအောင်”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“တစ်ခါတလေတော့လဲ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ စားမဲ့အစား ချဉ်ချဉ်ငံစပ်စပ်လေး သုပ်ထားတဲ့ အသုပ်လေးကိုစားရတာ ခံတွင်းမြိန်တယ်ဗျာ၊ စားချင်ရင် စားကြတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကျော် သုံးယောက်သည် အသုပ်ဆိုင်လေးရှိရာ ညောင်ပင်အောက်သို့ လျှောက်ခဲ့လေတော့၏။

အသုပ်ရောင်းသောမိန်းမပျိုမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သနပ်ခါးထူပိန်းအောင် လိမ်းခြယ်ထားသော်လည်း ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော အမူအရာရှိလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က

“အသုပ်သုံးပွဲပေးပါညီမ၊ ကြာဇံခေါက်ဆွဲ အားလုံးရောပြီး အစုံသုပ်ပေးပါ၊ ချဉ်ချဉ်ငံစပ်စပ်လေး လုပ်ပါ”

ဟု မှာ ကြား လိုက်လေရာ မိန်းမပျိုက သွက်လက်ချက်ချာစွာဖြင့်

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်အစ်ကို၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်ပြီး ခဏစောင့်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အသုပ်များ ရောက် လာပြီး စားသောက်ကြရာ မိန်းမပျို၏ လက်ရာကောင်းသဖြင့် ဦးပေါ်ဦးကြီးမှာ အသုပ်သုံးပွဲတိတိ မှာ ယူစားသောက်လေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ဆိုင်ကလေးကို မျက်လုံးဝေကြည့်၍

“ဆိုင်ကလေးက အသစ်ဗျ၊ ကျုပ်အထင်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့မှ စဖွင့်တာဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မိန်းမပျိုသည် ဦးပေါ်ဦးကြီးကို အသုပ်များ လာချပေးပြီး

“လိုတာရှိရင် ပြောပါဦး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးပေါ်ဦးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဘာမှ မလိုပါဘူး၊ အားလုံးကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကိုကြည့်၍ မိန်းမပျိုက

“အစ်ကိုတို့ က စုံထောက်တွေလားဟင်၊ ဟိုရှေ့ခြံကြီးမှာ လူသတ်မှုဖြစ်လို့ ဆို”

ဟု စပ်စုလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“အစ်ကိုတို့ က စုံထောက်တွေပါ၊ ရှေ့ကခြံကြီးမှာ လူသတ်မှုဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ အမှန်ပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုက

“ဟင်... ကြောက်စရာကြီးနော်၊ ဒါဆိုရင် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက ဆားပု

လင်းမင်းအောင်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်၊ သူလဲလာမှာ ပေါ့နော်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“လာရင်လာမှာ ပေါ့ကွယ်”

ဟု ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုက မျက်လုံးလေးဒေါင့်ကပ်ကာ

“ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုတာ သိပ်နာမည်ကြီးတာပဲ၊ ဒီအမှုကိုသူ သာလိုက်ရင် ပေါ်မှာ သေချာတယ်၊ သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်တာပဲရှင်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးပေါ်ဦးသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့် လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် စုံထောက်ကိုစိန်မြင့်တို့ လူစုသည် အသုပ်ဆိုင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ အသုပ်စားရန် ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း အသုပ်ဖိုးကို အမြန်ရှင်း၍ ထွက်ခဲ့လေတော့သတည်း။

*